

NAŠA LUČ

april 2000, letnik 49, številka 4

mesečnik za Slovence na tujem

*Pot
prek Kalvarije
nas pripelje v radost
velikonočnega jutra.*

Aleluja

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih
duhovnikov, diakonov in pastoralnih
sodelavcev v Evropi za verska,
kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik:

DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95.

Glavni urednik:

Janez Pucelj, München, Nemčija

Odgovorni urednik:

Ljubo Bekš, Ljubljana

Uredništvo:

Naša luč

Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana

tel.: 061/13-83-050

faks: 061/126-23-02

Uprava:

Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana,

tel. 061/313 241

E-mail: ljubo.bek@siol.net

E-mail: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA

(v valuti zadevne države):

Slovenija	3.000 SIT
Avstrija	240 ATS
Anglija	13 GBP
Belgija	720 BEC
Francija	120 FRF
Italija	34.000 ITL
Nizozemska	40 NLG
Nemčija	35 DEM
Švica	29 CHF
Švedska	150 SEK
Avstralija	28 AUD
Kanada	25 CAD
ZDA	22 USD
Evropa	18 Eur

V ceno izvoda je vračunan 8% DDV.

Revija izhaja s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali pa direktno na upravo. Tolarski žiro račun: 50101 - 601 - 271482, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč, devizni račun: Nova Ljubljanska banka d.d., 50100-620-133 900-27620-118911/5. Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Oblikovanje in grafična priprava:

TRAJANUS, d.o.o., Kranj

Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

Prva str. ovitka: P. Pokorn: Škofjeloški pasijon

Druga str. ovitka: P. Pokorn: Pirhi

Tretja str. ovitka: P. Pokorn: Cvetna nedelja

Četrta str. ovitka: P. Pokorn: Škofjeloški pasijon

Nov korak za ново upanje

Uvodni pozdrav vam, dragi rojaki, pišem na dan, ko v našem glavnem mestu in njeni okolici začnemo svetoletni misijon, ki bo potekal pod geslom NOV KORAK ZA NOVO UPANJE.

Za gornje geslo smo se odločili iz več razlogov. Stojimo na pragu novega tisočletja in se oziramo naprej, v Cerkvi na Slovenskem poteka sinoda z geslom "Izberi življenje"; predvsem pa nas razmere v našem okolju navajajo k iskanju novega upanja. Mnogi sodobniki doživljajo naveličanost, otopelost in nemoč. Čedalje več ljudi je porinjenih na rob dogajanja in nimajo moči, da bi naredili nov korak.

Postni čas je tisto obdobje v cerkvenem letu, v katerem se povezujejo vse oblike človeških stisk in trpljenja, vsega, kar nas ogroža. Kristjani vidimo rešitev v Jezusu Kristusu. On je prostovoljno in zavestno vzel nase vso težo življenja, ki ji pravimo tudi KRIŽ. Nesel ga je na svojih ramenih, pod njim je omagoval in padal, vendar vedno znova tudi vstal. Tudi zanj je bilo trpljenje nekaj nesprejemljivega, težkega, saj je na Oljski gori molil: "Oče, če je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene, vendar ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi." Tako je šel na križ, po nedolžnem obsojen kot zločinec, in na njem za vse čase izrekel besede: "Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!"

Za nas in zaradi nas je vse pretrpel in bil v grob položen, toda TRETJI DAN JE VSTAL OD MRTVIH. To je vesela novica, ki jo tako zelo potrebujemo tudi danes. ČE Z NJIM POVEZANI TRPIMO IN UMI-RAMO, BOMO Z NJIM TUDI ŽIVELI. To je tisti novi korak, ki ga skušajmo narediti v tem postnem času, da bomo za veliko noč doživeli slavo vstajanja.

VSEM VOŠČIM VESELE VELIKONOČNE PRAZNIKE IN VAS
BLAGOSLAVLJAM.

+ Alojz Uran
pomožni škof Alojz Uran,
odgovoren za Slovence po svetu

“Ostanimo povezani s plemenito in dobro mislijo ter z molitvijo drug za drugega.”

Koprski škof msgr. Metod Pirih je poleg svoje škofovske službe enajst let opravljal odgovorno delo narodnega ravnatelja za Slovence po svetu.

Po enajstih letih delovanja med našimi rojaki po svetu službo narodnega ravnatelja predajate ljubljanskemu škofu Uranu. Kako bi opisali ta leta?

9. marca 2000 je minilo 11 let, kar me nadškof in metropolit dr. Alojzij Šuštar, takratni predsednik Slovenske škofovske konference, imenoval za narodnega ravnatelja za Slovence po svetu. Službo sem opravljal dva mandata. Vesel sem, da mi je v tem času uspelo obiskati vse dežele, kjer žive naši dragi rojaki. Ponekod sem bil tudi večkrat. Moj prednik, škof dr. Stanislav Lenič, me zaradi starosti in bolezni ni mogel vpeljati v delo, ki mi je bilo zaupano. Opiral sem se na izkušnje duhovnikov, zlasti na delegate v posameznih deželah. Brez njih nisem sprejemal pomembnejših odločitev. Po Evropi sem se rad udeleževal sestankov Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih delavcev. Na teh tednih sem se veliko naučil.

Ali ste ob prevzemu službe narodnega ravnatelja vedeli, kaj vse vas čaka, s čim vse se boste srečali?

Ob prevzemu službe narodnega ravnatelja še zdaleč nisem vedel, kaj me čaka. Delo sem si predstavljal po svoje. Takole sem razmišljal: v adventu in postu, ko doma ni birm, bom na voljo našim rojakom po svetu, ostali čas pa se bom bolj posvečal domači škofiji. A sem se motil. Spoznal sem, da so Slovenci po svetu potrebni vse naše skrbi in da je treba priti med njih prav za določen praznik ali nedeljo, ki je zanje najbolj primerna, saj se ponekod Slovenci zbirajo na isti dan že 25 ali 30 let.

Kako bi opisali naše rojake danes, ko ste obiskali skoraj vsa večja središča po svetu?

Razmere so se ne le doma, ampak tudi po svetu po drugi svetovni vojni in, odkar imamo Slovenci samostojno državo, zelo spremenile. Večjega izseljevanja ni več, nekateri naši rojaki so se vrnili domov, skoraj vsi pa kritično opazujejo in presojujejo razmere doma. Mnogi, zlasti po Evropi, odlašajo z odločitvijo, ali ostati na tujem ali se vrniti domov. Domovina se premalo zaveda, kakšen duhovni, kulturni in tudi gospodarski kapital imamo v Slovencih po svetu.

Samostojnost Slovenije je v Slovencih po svetu povzročila zlasti dvoje: večjo samozavest in

medsebojno povezanost pri opravljanju verskega, kulturnega in narodnega poslanstva ter novo pripravljeno ohranjanje in poglobljanje svojo materinščino; nekateri so se je začeli celo na novo učiti.

So med Slovenci v domovini in izseljenimi v Evropi kakšne razlike?

Med Slovenci doma in med Slovenci po svetu so razlike. Naši rojaki zunaj žive ves čas po drugi svetovni vojni v demokratičnih državah. Svoje misli, izgovorjene ali napisane, svoje želje, zahteve in predloge izražajo brez vsake bojzani in strahu. Vajeni so večje odgovornosti in večje enovitosti med besedami in dejanji. Demokratični duh se prenaša tudi v Cerkev in na mnogih področjih ga je moč upoštevati, čeprav je treba vedeti, da je Cerkev hierarhično urejena.

Kako pa bi opisali slovenske skupnosti v Ameriki, Argentini in Avstraliji?

Slovenske skupnosti v Ameriki, Argentini in Avstraliji imajo različno življenjsko dobo. Slovenci so se selili v

Ameriko in tudi v Argentino že pred letom 1900. Izseljivanje v Ameriko se je ustavilo, medtem ko je veliko naših rojakov med drugo svetovno vojno in po njej našlo svoj novi dom v Argentini in Avstraliji. Hvala Bogu, da so skupaj z našimi rojaki odšli po svetu tudi duhovniki. Glede tega so imeli posebno srečo Slovenci v Argentini. Duhovniki so bili prvi, ki so poleg duhovnega poslanstva poskrbeli tudi za pouk materinščine ter za kulturne in družabne prireditve. Dokler niso odkrili in vzgajali sodelavcev, so morali tudi socialno delo opravljati sami. Prejšnja oblast je z ustanavljanjem društev, ki so skušala ljudi odtegniti izpod vpliva Cerkve in duhovnikov, delo naših duhovnikov marsikje ovirala. Žal se posledice takega ravnanja ponekod čutijo še danes.

V Ameriki in Avstraliji so med mesti in naselji, kjer žive Slovenci, velike razdalje, v Argentini pa so Slovenci bolj skupaj, zato se lažje povezujejo in organizirajo.

Kako so vas na obiskih sprejemali?

Povsod, kjer sem bil, so me sprejeli pristrčno in lepo. Na to sem bil pozoren zlasti v začetku, ker od doma tega nisem bil vajen. Rastel sem med drugo svetovno vojno in po njej, zato nisem doživel, kako so po župnijah nekoč sprejemali škofa. Bil sem iznemen, začuden, presenečen in ganjen, ko me je v Argentini ali Avstraliji že na letališču čakalo do 100 ljudi vseh generacij, skupina v narodnih nošah in s slovensko zastavo.

Za velikimi sprejemi se skriva navaden, preprost človek s svojim težkim vsakdanjikom. Ali vam je uspelo srečati tudi take, preproste posameznike?

Na svojih pastoralnih obiskih sem se srečal in spoznal z mnogimi ljudmi. Nekateri od teh mi pišejo za praznike ali pridejo na obisk, kadar so na obisku Sloveniji. Vsak od naših rojakov, ki je šel po svetu, ima svojo zgodbo. Nekateri so jo izpisali, drugi izpovedali, največ pa je takih, ki jo nosijo v sebi in jo zaupajo le Bogu v prepričanju, da bo nekoč prišla na dan vsa resnica in tudi pravica.

Na svojih potovanjih sem srečal tudi ljudi, ki so se prvič po vojni udeležili kakega verskega slavlja v slovenski skupnosti.

Je njihov kruh grenak?

Znano je, da so naši ljudje v glavnem pridni in delavni. Zlasti začetki so bili povsod težki, saj so morali tudi fakultetno izobraženi ljudje poprijeti za vsako ročno in težko fizično delo, če so hoteli preživeti. S svojo pridnostjo, vztrajnostjo in iznajdljivostjo so postopoma prišli do boljšega socialnega položaja.

Kako po toliko letih srbi za naše rojake vidite izseljensko problematiko?

Za naše rojake po svetu niti Cerkev niti država ne naredita dovolj. Pedagoško načelo pravi, da je vedno treba stremeti po višjem in boljšem. Če se kdo ne trudi, da bi bil dober, boljši, neha biti dober.

Srečanje z argentinskimi rojaki v San Justu

Slovenci v Milanu so se radi udeležili srečanja s škofom Metodom.

Za Slovence po svetu skrbi več ustanov. Gotovo je na prvem mestu treba omeniti Cerkev, ki Slovencem po svetu pošilja slovenske duhovnike. Potem je tu Rafaelova družba (Katoliško središče za Slovence po svetu), Izselsko društvo Slovenija v svetu, Svetovni slovenski kongres ... Po drugi svetovni vojni se je med zdomci in izseljenci uveljavila Slovenska izseljenska matica, ki je v prejšnjem režimu edina dobivala državno podporo.

Vse ustanove in društva, ki delajo za Slovence po svetu, naj bi delovale čim bolj povezano in usklajeno, saj se bodo le tako med izseljenci ohranjale in poglobljale vrednote slovenstva, vere in kulture. Vse to zahteva ogromno napora, nesebično delo, vztrajen študij in zlasti veliko ljubezni. Naša demokratična država bi morala denarno podpirati vse ustanove, ki skrbijo za Slovence po svetu. Upravičenost ali neupravičenost državne podpore bi morala vsaka ustanova dokazati s svojim delom.

Na obisku pri rojakih v Belgiji

Kaj po vašem mnenju rojakom pomeni obisk njihovega škofa iz domovine?

Rojakom obisk slovenskega škofa veliko pomeni. Najprej je to osebno srečanje Slovence s Slovincem, potem srečanje z naslednikom apostolov, ki v materinem jeziku nagovarja in oznanja evangelij ter deli mlademu rodu zakramente sv. birme, prvega sv. obhajila ali obhaja kakšno drugo slovesnost. Vsak škofov obisk med Slovenci po svetu jih potrjuje v veri in spodbuja pripadnost slovenskim koreninam.

Kakšna je vloga slovenskega izseljenskega duhovnika?

Naloge slovenskega izseljenskega duhovnika so oznanjati našim rojakom evangelij, zanje in skupaj z njimi obhajati presveto evharistijo ter jim deliti zakramente in poskrbeti za dobrodelnost. Duhovniki so tudi odgovorni, da skupaj s sodelavci ali, če teh ni, sami poskrbijo za kulturno, narodno in družabno življenje naših ljudi.

Njihovo delo je težko. Velikokrat je podobno misijonskemu ali pa je še težje: velike razdalje med ljudmi, mnogokrat osamljenost, različne generacije, različni vzroki, zaradi katerih so se naši rojaki izselili, osebno ali tradicionalno versko prepričanje. Čim bolj duhovnik vse to pozna, tem lažje se ljudem približa in jim oznani duhovno in človeško sporočilo.

Tudi v izseljenstvu se že čuti pomanjkanje duhovniških poklicev v domovini, nekatere države pa ne sprejemajo več novih duhovnikov, ki naj bi skrbeli za pastoralo

rojakov. Kje in kakšna je po vašem mnenju rešitev tega problema?

V Cerkvi na Slovenskem bi potrebovali več duhovnih poklicev, čeprav za silo še gre. Po Evropi in drugod po svetu so razmere glede tega še težje. Ker je premalo duhovnikov, škofje krajevnih Cerkva razmišljajo, kako bi izseljenke duhovnike vključili v pastoralo svojih ljudi. Tako že imamo primere, da slovenski duhovnik polovico svojega časa posveti Slovincem, drugo polovico pa vernikom škofije, kjer žive in delujejo. Novi ravnatelj bo moral ta problem reševati v pogovoru in povezanosti s Slovensko škofovsko konferenco in s škofovskimi konferencami po svetu.

Naša luč kot "drugi kaplan" že skoraj pol stoletja prihaja na domove naših rojakov. Kako vidite njeno poslanstvo. Na kaj naj bo pozorna v prihodnjih letih?

Za naše ljudi po svetu so verski časopisi izrednega pomena, za Slovence po Evropi posebej Naša luč. Hvaležni smo ji za vso bogato bero in hrano, ki jo prinaša rojakom po svetu že skoraj 50 let. Naj se Naša luč prilagaja novim časom, novim potrebam in naj naše ljudi po svetu vzgaja in obvešča.

Kako bi našim rojakom predstavili novega ravnatelja za Slovence po svetu, škofa Alojza Urana?

Na prvem zborovanju slovenske sinode v novembru 1999 je bilo rečeno in zapisano, naj službo ravnatelja za

Slovence po svetu prevzame nekdo od pomožnih škofov. Vesel sem, da je ta odločitev prvi sad slovenske sinode. Škof Uran je devet let mlajši od mene in zdrav. Za seboj ima bogate in dolge dušnopastirske in škofovske izkušnje, saj je že sedem let ljubljanski pomožni škof. Po svoji naravi je veselega in odprtega značaja, komunikativen in odličen pevec. Prepričan sem, da bo dobro in modro opravljal novo službo, zlasti če ji bo podredil vse druge obveznosti doma. Želim, da bi ga lepo sprejeli, da bi duhovniki in laiki z njim sodelovali in skupaj ohranjali zvestobo Bogu in domovini.

Kaj vam osebno pomeni izkušnja zadnjih enajstih let, ko ste bili odgovorni za naše rojake po vsem svetu?

V teh letih sem do neke mere spoznal razmere, v katerih živijo naši dragi rojaki. Nabral sem si veliko človeških in pastoralnih izkušenj. Duhovnikom in laikom sem za vse iz srca hvaležen. Ostanimo povezani s plemenito in dobro mislijo, z molitvijo drug za drugega ter si med seboj pomagajmo.

Gospod škof, dovolite mi, da se Vam v imenu vseh naših rojakov, bralcev Naše luči, zahvalim za Vaše dosedanje delo v Gospodovem vinogradu, ki se je razprostiral po vsem svetu. Hvala Vam in še kdaj na svidenje med rojaki po svetu.

Pogovarjal se je Ljubo Bekš

Tudi zamejci iz Gorice so del Gospodovega vinograda.

NOVA LUČ

“Morda ima Pavla prav, ko pravi, da so drugi drugačni in da bi bilo z drugimi lažje shajati kot z menoj,” je prešinilo Tomaža, ko je na veliko soboto zvečer prestopil cerkveni prag. “Vsi drugi bodo doživeli lepoto velikonočnega jutra ob nedeljski aleluji, jaz pa bom doživel veličino in globino velike noči čez nekaj trenutkov v napol prazni in temni cerkvi. Tako kot lani. Tega ne bom nikoli pozabil. Velika sobota zvečer. V cerkvi tišina in mrak. Toda drugačna tišina. Tista tišina je bila tik pred tem, da prekipi od notranjega življenja, od silnega viharja v večno odmevni aleluja. V himno bivanju, v občudovanje brezmejnosti življenja, v pričakovanje in v zrenje luči. Tiste luči, ki je tudi drugačna, čeprav je na zunanaj enaka vsem drugim lučem.”

Tomažu se je zdelo, da je sam postal delček tisočletnega pričakovanja vsega človestva. Postal je eno s pričakovanjem množice brezimnih ljudi, ki ždi v smrtni senci. Pričakovanje luči? Luči, ki bi bila močnejša od smrtne sence. Močnejša od vsakega strahu. Tomaž je začutil, kako se v tej čisto vsakdanji cerkvi zgošča moč hrepenenja tisočletij po luči. In tisti hip je pod temni obok zazvenel klic: “Kristusova luč!” Tomaž je skozi napol priprte oči videl, kako se plamen sveče bojuje s temo. Videl je, kako plamen utripa. Kot življenje je, ki se je pravkar porodilo, kot nekaj, kar je bilo mrtvo in je znova oživel. Življenje je začelo znova utripati v temi. Novo življenje. Luč. Plamen je še nekajkrat zanihal, kot da ga hočejo sile teme ugasiti. Nato pa se je vzravnal in je, četudi ves majhen spričo teme, ki je obvladovala ves prostor, skoraj negibno obstal. Ni teme, ki bi zmogla ugasiti to luč. Kristusovo luč. Od začetka časov sveti. Kjerkoli zažari, povsod se mora tema umikati. Nepremagljiva je. Ta Luč je odgovor na pričakovanje človestva in na molitev vsakega posameznega srca, da bi Luč zasvetila v vsakršno temo. In vnovični klic: Kristusova luč! Ta večer odmeva ta klic, ta prošnja tisočletij, ta v en sam krik zgoščena molitev neštetih src po vsej zemlji. Ta hip se po vsej zemlji prižigajo luči. Ljudje jih držijo v rokah, zato da bi jim svetile v obraz in v srce. Pregarjajo sence z nagubanih čel in v nemajo iskric velikonočnega upanja v očeh. Ljudje, ne preklinjajte teme! Prižgite luč, Kristusova luč! Naj jo vsakdo prižge, da bo na večer pred veliko nočjo ves svet razsvetljen. Naj z obrazov za vedno izginejo vse smrtne sence.

Ko je Tomaž tako napol molil in se napol prepuščal misli, ki so se kot reka luči zlivale skozi njegov trenutek, je cerkev zasijala v beli svetlobi. Vse luči so bile prižgane.

Človek si je v začetkih svoje civilizacije noro želel luči, da bi si z njo svetil. Prav tako si je želel svetlih plamenov ognja, da bi ga grel. V pričakovanju antične misli je bil celo pripravljen ukrasti bogovom to luč, ta ogenj, samo da bi videl, samo da bi premagal temo. Pravzaprav je bil ta naš prednik zelo skromen. Želel si je zgolj luči, pisane z malo začetnico. Bog mu je izpolnil njegove sanje. Kakšnem nesmisel, da bi moral človek Bogu ukrasti luč. Bog ne bi bil Bog, če ne bi človeka dobesedno zasul z lučjo. Toda ne le z lučjo za vsakdanjo rabo, marveč z Lučjo, ki resnično odrešuje. Vsakdanja luč je samo znamenje Luči, ki razsvetljuje srca in vnaša vanje velikonočno veselje.

Tomaž je videl, kako silni val odrešenjske luči zajema vso zemljo. In zdelo se mu je, da je ta svetlobni val kot objem vstalega Boga-Človeka, ki nam kliče: Ne bojte se, jaz sem z vami!

Jože Urbanija

Najmlajši v Heerlerheideu po blagoslovu velikonočnih jedi

POMEN BLAGOSLOVLJENIH VELIKONOČNIH JEDIL

Izraelci so obhajali velikonočne praznike v spomin na rešitev iz Egipta. V noči, ko so šli iz Egipta, so zaužili velikonočno jagnje. Tudi Jezus je pred svojim trpljenjem povedal učencem, da si srčno želi jesti velikonočno jagnje. To je potem storil celo dva dni prej, na veliki četrtek, saj je bil potem na veliko soboto že v grobu.

Kristjanom pomeni velikonočno jagnje oziroma velikonočna jedila še mnogo več kot Izraelcem. Poleg starozaveznega pomena rešitve iz sužnosti, kar tudi nas spominja, da nas Bog vedno varuje, nas velikonočna jedila spominjajo na vse, kar je storil Jezus za naše odrešenje s svojim trpljenjem in smrtjo. Zato velikonočna jedila ustvarjajo v domu in družini **"božje okolje"** in so podoba velikonočne večerje, ki jo je Jezus obhajal s svojimi učenci. Hkrati so podoba daritve svete maše - velikonočne gostije, na katero smo vsi povabljeni.

Marsikatera gospodinja pokrije košaro ali jerbas z jedili za blagoslov s prtičem, ki ga je sama izvezla. **Imenitnejši prtič ima izvezeno jagnje z zastavico, kar pomeni Božje jagnje - Jezusa, ki je premagal smrt.** Bistvena jedila, ki spadajo v košaro z velikonočnimi jedili, so: kruh, šunka, pirhi in hren.

Kruh je človekova osnovna hrana. Jezus nas je v molitvi očenaša učil prositi za vsakdanji kruh. Pri svetem obhajilu v podobi kruha prejemamo samega Jezusa. Velikonočni kruh ni isto kot hostija pri obhajilu, je pa blagoslovljen, zato ga uživamo s spoštovanjem do Jezusa, ki nam daje svoj blagoslov in nas je odrešil.

Kolač je sicer po sestavi navadna potica, ki pa je pečena v posebnem okroglem modelu z luknjo v sredini. Predstavlja trnovo krono, ki so jo dali Jezusu na glavo. Mi uživamo sadove njegovega trpljenja, zato so tudi vsa velikonočna jedila izredno okusna, da bi bolj občutili vrednost tega, kar nam je Jezus zaslužil.

Meso - šunka ali kako drugo meso, predstavlja velikonočno jagnje, ki ga je jedel Jezus s svojimi učenci, obenem pa predstavlja samega Jezusa, saj ga pri vsaki sv. maši imenujemo "Božje jagnje".

Pirhi imajo trojni pomen: Rdeči pirhi predstavljajo kaplje Jezusove krvi, ki jo je prelil med svojim trpljenjem. **Obarvani bolj rumeno** - rjavo (s čebulnimi olupki) pred-

stavljajo žolč, ki so ga dali piti Jezusu, predno so ga pribili na križ. To naj bi nekoliko olajšalo bolečine, a je Jezus to odklonil. **Tretji pomen** pa predstavlja Jezusovo vstajenje. Kot se namreč piščanec sam izleže iz lupine, tako je Jezus sam odrinil kamen od groba in živ prišel ven. Zato marsikdo na pirhe nariše tudi simbole vstajenja: napis aleluja, zastavico s križem v sredini ali celo jagnje z zastavico.

Hren ima dvojni pomen. Najprej predstavlja posebna zelišča, ki so jih zaužili Izraelci ob odhodu iz sužnosti. Hren je sam skoraj neužiten, ker je zelo pekoč. Skupaj z drugimi jedmi, predvsem z mesom, pa izboljša okus in prebavo. Tako je tudi v življenju kristjana: včasih je kakšna odpoved na videz neprijetna ali celo težka, a prinese dušno zdravje. Drugi pomen hrena pa je njegova oblika. Predstavlja žeblje, s katerimi so pribili Jezusa na križ.

To so samo osnovna jedila, ki jih damo v košaro za blagoslov. V vsakem slovenskem kraju pa poznajo še posebne jedi, in te se od kraja do kraja razlikujejo. Vabim vas, da si zapišete značilnosti iz vašega kraja. Po možnosti napišite tudi recept. Če boste opisali in poslali uredniku ali svojemu župniku, lahko drugo leto objavimo nekaj značilnosti za posamezne slovenske pokrajine.

Janez Modic

(F. Merlebach) Rejane in Florent Curk kažeta, kako veliko pirhov sta lani na veliko noč našla pri starem atu in mami.

SE BODO VSI UTOPILI?

Na teh straneh se zadnji čas srečujemo z izkušnjami in temami iz izseljenstva in zdomstva.

Vprašanje identitete je obče in posebej aktualno za vsakega, ki je odšel iz svojega domačega okolja drugam. Resno je tudi za deželno, iz katere je izšel, in za njene ljudi, saj z vsakim izpostavijo del svoje narodno-kulturne identitete tujemu vplivu. Pojav je zanimiv za gospodarstvenike in sociologe, za kulturologe in psihologe, za demoskope in politike, za državo in Cerkev.

Dobro je treba razlikovati dvojni pojav. Eno je potreba izseljenca ali zdomca, da zaživi v novem okolju kot človek, vreden spoštovanja in priznanja. Tu je vključena pravica do ohranitve lastne enkratnosti in kulturne drugačnosti.

Takšen proces imenujemo integracija. Praktično je to vpletenost v tuje okolje in tamkajšnjo družbo na način, ko človek želi ostati, kar je, in ohranja svojo identiteto. Obenem pa mu ni težko živeti v drugačnem okolju.

Asimilacija pa je prilagajanje tujemu okolju na način, ko priseljenec brezbrizno pozablja na to, kar je, in se prilagodi okolju tako, da sprejema vse iz novega okolja 'kot suho zlato', pri tem pa zanemari ali celo zaničuje svoje korenine. Pravimo, da **človek izgublja svojo lastno enkratnost** in nekritično prevzema zunanje in notranje drže okolja. Utopi se v tujem in ni več razpoznaven po tem, kar je po svoji naravi. Pri tem izgublja vrednote, s katerimi je obdarovan od začetka življenja po starših in od Boga.

Vživiljanje v tuje okolje ima svoj učinek in posledice. Človeka spremeni, ne vedno na bolje in ne nujno na slabše. Od človeka je odvisno, kako je izziv tujine sprejel in koliko zavestno in načrtno se je osebno z njim ukvarjal.

Družina je najboljša obramba vrednot in tudi kraj, kjer se začne proces izgubljanja lastne identitete. Drug podoben dejavnik v izseljenki izkušnji je slovenska skupnost. Osamljeni posamezniki in družine so gotovo bolj izpostavljeni, vendar ni nujno, da najprej izgubljajo. Pogosto ravno ta položaj spodbudi k jasni oceni, kaj je treba, če hočemo ostati, kar smo. Skupnost je navadno velika opora, vendar le tedaj, če se je sposobna primerno organizirati, da spodbuja kulturno ustvarjalnost izseljencev. Kjer ni osebne zavzetosti in sodelovanja, kjer so skupnosti sposobne živeti slovenstvo le na zabavni ravni,

deluje takšna skupnost že v prvi generaciji kot slaboten obrambni sistem lastne kulturne enkratnosti.

Danes se veliko razpravlja o multikulturni družbi. Tudi v cerkvenih krogih po vseh državah evropske skupnosti postaja to model in pojem pravega odnosa do mešanja kultur. To pomeni, da ni več ideal nacionalna narodna država, ki bi hotela ohraniti na svojem prostoru le lastno kulturo. Ta čas je za večino držav v Evropi že zdavnaj mimo. Ideal je evropska država in družba, ki zmore v svoji sredi prenašati in integrirati druge, priseljene ljudi, take, ki prihajajo za določen čas, in tiste, ki bodo ostali dolgo, morda za vedno. Za slovenske katoliške župnije med evropskimi izseljenci in zdomci pomeni sedanja razmeščenost kar dobro podlago za duhovno oskrbo rojakov po skoraj vseh državah EZ. To je dobra osnova za naloge, ki jih bo prinesla prihodnost in jih polagoma že čutimo na nekaterih župnijah. **Veliko pa je odvisno od tega, koliko bodo v župnijsko življenje dejavno vstopili mladi Slovenci, potomci generacije, ki je prihajala od doma.** Brez teh bo sedanja skupnost obnemogla in usahnila in prihodnji slovenski prišlek v ta kraj ne bo našel več žive, sebi lastne kulturne skupnosti.

Tega premisleka za sedanjost in prihodnost ne bi smeli izgubiti izpred oči vsi tisti, ki se trudijo za slovensko zavest in življenje med Slovenci po svetu. Ena največjih zablod preteklosti je needinost in nespoštovanje poslanstva in vloge raznih slovenskih združenj v enem kraju. O tem bi se morali najprej ozavestiti in predvsem javno oklestiti tiste, ki so Slovence razdeljevali po političnem ključu.

(pj)

Mladi rojaki iz Münchna se radi družijo in tudi tako ohranjajo svojo identiteto.

DOSTOJANSTVO BOŽJIH OTROK

Kdo ne vidi sebe v najlepših barvah, kdo se ni ma vsaj na tiho za izjemnega? S tem ni nič narobe, če se zaradi tega ne zapiramo v samovšečnost do te mere, da več ne slišimo, kaj o nas pravijo drugi in kako nas vidijo oni. **Postni čas nas spet spomni, da je treba tudi skozi odpoved in razdajanje, v kateri se naša odličnost prekali in postane pristna.** Naša izjemnost je proces, hoja za Kristusom, ki se v zvestobi izteče v najvišje dostojanstvo: dostojanstvo poveljanih Božjih otrok. Naj vam zato proti koncu postnega časa zakličem veselo alelujo in zaželim veder pogled v našo prihodnost z Bogom.

Te dni pa sem se srečal z neko drugo samovšečnostjo, s tako, ki vodi v slepo ulico. To je **samovšečnost politike.** Vse kaže, da je to bolezen slovenske politike, kar ji načelujejo trije K-ji: Kidrič, Kardelj, Kučan. Pod njihovim vodstvom naj bi ves svet prekosili v spoštovanju človekovih pravic in kilogramih sreče na prebivalca - če gre verjeti propagandi -, in to zato, ker so ti vrlji možje očistili družbo vseh notranjih sovražnikov. Kot vidite, sem popustil ironiji!

Prebral sem **Poročilo ameriškega zunanjega ministrstva o stanju človekovih pravic v svetu za leto 1999.** Naši mediji so to poročilo le bežno in medlo omenili, kar me je presenetilo. Kadar namreč kdor koli kje na tujem izgovori kakšno pohvalo na račun predsednika ali vlade, naše "razvite" demokracije in "uspešnega" gospodarstva, nas mediji bombardirajo z "odlično" oceno, komentarji pa kar ne morejo prehvaliti imenitnega človeka, ki tako ceni našo oblast in "njene uspehe". Ko sem prebral, kaj pravi poročilo o človekovih pravicah v Sloveniji, sem razumel zadrego medijev in v ozadju zaznal temno senco mogočnih K-jev.

Poročilo ugotavlja, da je v medijih samocenzura pri poročanju o notranji politiki, opazni pa so tudi posredni politični pritiski. Vse to je posledica komunističnega režima. Da je to res, kaže že samo (ne)poročanje o tem poročilu. Branje med vrsticami pa pove še več. Če se namreč mediji sami cenzurirajo, se zato, ker se nekoga bojijo, ker ima neki krog večjo moč, kakor pa ustava in zakoni,

tako da lahko vdane nagrajuje, kritične pa kaznuje. Četorej novinarji, "varuhi demokracije", trepetajo pred neko "sivo eminenco", potem smo še daleč od sproščene demokratične kulture in duhovne svobode. Opozarjanje na samocenzuro kaže na še eno bolezen. Kadar hočejo novinarji ugajati edinemu centru moči, govorijo vsi eno in isto, so neustvarjalni, tako da kljub obilici medijev **ni medijskega pluralizma z različnimi pogledi in alternativnimi ponudbami.** Mediji so zato pri predstavljanju družbeno-političnih razmer povsem predvidljivi: povzdigujejo kroge, ki so kakor koli povezani s totalitarnim režimom, in njihovo ideologijo, druge kot, npr. politično alternativo ali Cerkev, pa dajejo v nič, jim tako ali drugače odrekajo pravico do javnosti in s tem do obstoja.

Drugo, kar je zmotilo naše medije v poročilu, je jasen govor o zatiranju Cerkve pod komunizmom in o kraji njenega premoženja, ter o tem, da je vračanje ukradenege zastalo po letu 1992, ko je oblast prevzela LDS. Ameriški analitiki imajo tako razmerje do Cerkve za krivično in vidijo v njem pomanjkanje politične volje do spoštovanja zakona, demokracije in človekovih pravic. Slepemu je namreč 17. člen Splošne deklaracije jasen: "1. Vsakdo ima pravico do premoženja, tako sam, kakor tudi skupno z drugimi. 2. Nikomur ne sme biti premoženje samovoljno vzeto." Pri vsem tem je premoženje stranskega pomena in del širše strategije, da bi se preprečilo nastajanje civilne družbe, ki se je sleherni nedemokratična oblast boji ko hudič križa. Poročilo omenja še druge **težave v zvezi s spoštovanjem človekovih pravic** pri nas, kot so, npr. verski pouk v šolah, počasno delovanje sodišč. Iz vsega tega je mogoče razbrati, da je v naši družbi še veliko patološkega - protičloveškega -, ki ga nekateri vlečejo iz preteklosti zgolj za svoje potrebe in v svojo korist. **Tujina nam je nastavila ogledalo; slika v njem ni ravno rožnata in nam ni v čast.** Ne razodeva le, da se lahko nekatere oblastne skupine poživljajo na človekove pravice zaradi svojih interesov ali ideologije, marveč predvsem to, da smo državljani preveč pasivni, premalo zavzeti za skupno dobro in pravice slehernega, zato pa dopuščamo, da nam neka politika jemlje ugled na tujem, doma pa pravice in z njimi človeško dostojanstvo.

Vsem nam je očitno potrebno več Jezusovega zaupanja v Očeta in njegove ljubezni do ljudi, da si bomo upali farizejem, Herodu in Pilatu reči ne, tudi za ceno sramotjenja in (nizkih) udarcev, vendar v trdni veri v zmago Križanega.

Drago Ocvirk

LETO BOŽJEGA POVABILA NA GOSTIJO

Okoli 1200 let pred Kr. se je končala trojanska vojna. Grški vojskovodja Nestor je v vojni pobil mnogo nasprotnikov, zato ga je pekla vest. Začel je moliti, a ni pomagalo. Tudi strogi post mu ni koristil. Šel je k nekemu duhovniku in ta mu je svetoval, naj daruje bogu Zeusu deset volov. Nestor je res kupil deset volov, jim dal pozlatiti rogove, da bi bila žrtev še več vredna in bi se ga bog usmilil, ter jih pripeljal v tempelj. Duhovnik boga Zeusa mu je rekel, naj razširi roke nad voli, da bodo nanje prešli njegovi grehi. Ko je to naredil, so vole zaklali, enega zažgali na oltarju, drugih devet pa spekli. Pečeni voli so bili last Zeusa in on jih je "odstopil" ljudem, da je vsak dobil kos. To je bilo nekakšno pogansko obhajilo. Nestor se je srečen vrnil domov, prepričan, da so mu po tej žrtvi odpuščeni grehi.

Ali je lahko deset volov nadomestilo za en sam greh (umor enega samega človeka)? **Vsak greh je pravzaprav nepopravljiv in neodplačljiv dolg. Toda tukaj nam prihaja Bog sam naproti.**

Jezusovo trpljenje, njegova žrtev na križu, je tista "cena", s katero je "odplačal" za grehe vsega človeštva, tudi za moje in tvoje. S tem pa še ni rečeno, da sem že dokončno odrešen oz., da bom zveličan. Res je Kristus umrl tudi zame, toda to ni dovolj. Kot ni dovolj, da obstaja zdravilo proti bolezni. Zdravilo je treba tudi vzeti, da boš ozdravil.

To "zdravilo" za vstajenje je Jezus Kristus, to je njegova navzočnost v evharistiji, v svetem Rešnjem Telesu.

Evharistija je daritev - žrtev. Mi darujemo Bogu kruh in vino (simbol našega življenja, dela, trpljenja in tudi radosti in veselja), Bog pa nam podarja samega sebe, svoje meso in kri.

Evharistija je tudi gostija. Po krstu oz. sveti spovedi (ko je obnovljena zaveza z Bogom) smo spet popolnoma vključeni v Kristusovo skrivnostno telo (Cerkev), ki je kot nevesta povabljen na "jagnjetovo gostijo". Ko prinašamo svoj dar Bogu, z njim sedamo za mizo in prejemo Očetov dar v svetem obhajilu. Sesti z Bogom za mizo, z njim jesti in piti, to so bile sanje vseh ljudstev davne preteklosti. Šele s Kristusom je postalo to mogoče. Z Bogom lahko sede za mizo samo človek v "svatovskem oblačilu". To oblačilo pa mi prejmemo pri svetem krstu in

ga vedno znova očiščujemo v "jagnjetovi krvi" v zakramentu svete spovedi.

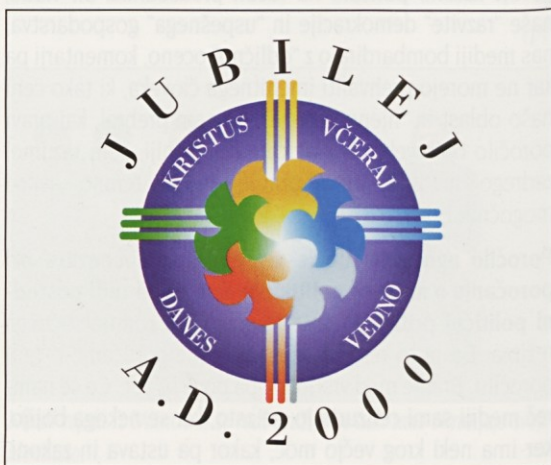
Na to se spomnimo pred obhajilom z besedami: "Glejte, to je jagnje Božje, ki odjemlje grehe sveta". Tako je Jezus ob krstu v Jordanu predstavil Janez Krstnik, ki je v njem prepoznal Odrešenika.

Duhovnik nato nadaljuje: **"Blagor povabljenim na jagnjetovo gostijo."**

Blagor nam. Povabljeni smo na gostijo. Oče nas je povabil. To je gostija največjega veselja zaradi vsega, kar je Bog za nas naredil. Tukaj se uresničuje smisel stvarjenja in odrešenja. Tukaj že vstopamo v vstajenje in že v naprej okušamo in doživljamo skrivnost poveličanja.

Po zaključku evharistične daritve in po blagoslovu se vračamo z "jagnjetove gostije" na svoje domove. Spremenjeni, boljši kot smo na gostijo prišli, kot Mojzes, ko se je vrnil s Sinaja, kjer se je srečal z Bogom. Jezus nas po duhovniku na koncu gostije ne le pozdravi, ampak pošilja: "Pojdite v miru" oz pravi prevod bi bil nekako: **"Pojdite, pošiljam vas!"** Jezus nas pošilja v svet, v okolje, kjer živimo, da ga spreminjamo, da tja prinesemo luč, veselje, resnico, mir in ljubezen, ki smo jo ob Njem doživeli. Potem bomo do naslednje nedelje spet hrepeneli po ponovnem srečanju z njim, da se znova očistimo, ogrejemo in naučimo Božje ljubezni. In tako iz tedna v teden, iz leta v leto, dokler ne bomo povabljeni na večno gostijo v Njegovo neminljivo kraljestvo!

J. Šket

PROŠNJA ZA ODPUŠČANJE

Na prvo postno nedeljo, 12. marca, je papež Janez Pavel II. vnovič javno izpovedal priznanje zgodovinske krivde Katoliške cerkve. Istočasno je v Vatikanu izšel 90 strani dolg uradni dokument z naslovom 'Spomin in sprava. Cerkev in krivda preteklosti'. Dokument je pripravila posebna komisija teologov in zgodovinarjev, ki jih je pred leti papež povabil k raziskovanju cerkvene zgodovine pod tem vidikom. Temu zgledu sledijo krajevne Cerkve po svetu. Francoska škofvska konferenca je že pripravila za svoje področje podoben 'spominski dokument' in najbrž bodo sledili papeževemu zgledu škofje še druge. Pri nas je prišlo to do izraza v dejanjih škofov in tudi v sinodalnem razmišljanju.

Sveti oče je že leta 1994, ko so se v Vatikanu začele priprave na organizacijo svetega leta 2000, spregovoril kardinalom o zgodovinski zadolženosti Cerkve in priznanju tega. Tudi pozneje je papež večkrat opomnil, da je Katoliška cerkev v zgodovini zagovarjala in storila dejanja, ki jih po današnjih merilih upravičeno opredelimo kot napake, opustitve dobrega in tudi hudodelstvo in kršitev človekovih pravic. Tako je govoril ob obisku sinagoge v Rimu, ob obisku v Španiji in Latinski Ameriki. Papež dokazuje s tem, da se ne izogiba zgodovinskim dejstvom in da mu ni do polepševanja zgodovine, ampak ob teh zgodovinskih dejstvih poudarja, da to Cerkev kliče k znanemu navodilu katekizma, da jih je treba spoznati, priznati, obžalovati, izpovedati in popraviti. Vstop v tretje tisočletje Cerkve ne more začeti brez priznanja lastne krivde in kesanja zaradi neevangeljskih dejanj, storjenih v prvih dveh tisočletjih krščanstva.

Pogled v zgodovino pokaže, da je bilo v preteklosti nešteto obžalovanja vrednih dejanj in idej, v katere je bila vpletena tudi Cerkev po svojih voditeljih in vernikih. Največkrat očitajo Cerkvi križarske vojne, inkvizicijo, ločitve Cerkve, politične intrige, antisemitizem, omejevanje znanosti in podobno. Papeža očitno ne prestrašijo niti tiste teološke teze, da za dejanja posameznikov ali neke dobe ni mogoče izreči kesanja v imenu vseh kristjanov in vse Cerkve. Kolektivne odgovornosti zaradi zlih del posameznikov seveda ni mogoče zagovarjati. Zakaj potem sveti oče to počne, zakaj v imenu vse Cerkve priznava krivdo in prosi v imenu Cerkve za spravo?

Zdi se, da je sedanji papež zelo pozoren do čutenja in mišljenja današnjega človeka in ve, kaj je treba storiti. To velja tudi glede odgovornosti in sprave. Takole je povedal: "Nedvomno je treba ob koncu drugega tisočletja krščanstva opraviti posebno spraševanja vesti. Kje smo? Kam nas vodi Kristus? Kje smo zapustili pot evangelija?" Papež je velikokrat ponovil, da se ukvarja s preteklostjo zaradi tega, ker si obeta od jasnejšega spoznanja prehojene poti Cerkve osvobajajoče učinke za življenje Cerkve danes in v prihodnje. Cerkev je sicer skupnost osebne odgovornosti vsakega vernika, vendar papež opozarja na načelo soodgovornosti, 'ker zaradi bolezn enega uda trpijo vsi udje'.

Tema sprave je ob prehodu v novo tisočletje in ob sinodi prevzela tudi **Cerkev na Slovenskem**. Naši škofje so postavili v slovenski Cerkvi in pred slovensko javnostjo znamenja obžalovanja nad vsem, kar so v daljni in bližnji preteklosti hudega storili soljudem katoličani. Nadškof Rode je na sv. Urhu npr. prosil za odpuščanje zaradi krivic, ki so jih napravili katoličani med drugo svetovno vojno. Omenil pa je tudi, da tega še niso napravili tisti, ki so velike krivice storili vernim ljudem.

Sprava je prepotrebna dobrina za prihodnost nas, našega naroda in vsega sveta. Tak odnos do lastne preteklosti je potreben vsakemu človeku, najprej pa kristjanu.

(Pariz) Slovenci v Franciji smo tesno povezani z dogodki v domovini.

ZAPISALI SO ...

DELO, 51/42, Rok Praprotnik

"Staro železo" za 50 milijonov mark

Ministrstvo za obrambo bo kupilo in poleti pripeljalo v Slovenijo prvo baterijo protiletalskega raketnega sistema roland II. Upravičenost nakupa rolanda II je zaradi njegove izredne zastarelosti zelo vprašljiva in odločitev bi bilo treba po mnenju nekaterih nujno še enkrat pretehtati, predvsem zato, ker gre za ogromno davkoplačevalskega denarja. Možno je celo, da niti obrambni minister niti načelnik generalštaba ne vesta, kaj natančno kupujeta.

Slovenija bo roland II kupila od nemške vojske, saj ga ta umika iz uporabe, ameriška vojska pa je to storila že leta 1988. Slovenija bo torej kupila "staro železo".

Pri nakupu rolanda II ni problem starost železja, ampak da je roland II tehnološko tako zastarel, da v sodobni protiletalski obrambi nima nobenega pomena - manjkajo mu ključni elementi za učinkovito sodobno protiletalsko obrambo. Sistem je neodporen na sodobne elektrooptične protiukrepe sovražnika. Po domače povedano: sovražno letalo, na katero bomo izstrelili raketo rolanda II, bo raketi zlahka ušlo s tem, da bo odvrгло vabo oziroma lažni cilj, saj raketa ne ločuje med vabo in letalom. To je še lažje, ker je roland II mogoče dokaj preprosto onesposobiti s sodobnim elektronskim motenjem, kar

pomeni, da sovražnik moti radarske in radijske zveze med izstreljeno raketo in nadzornim centrom.

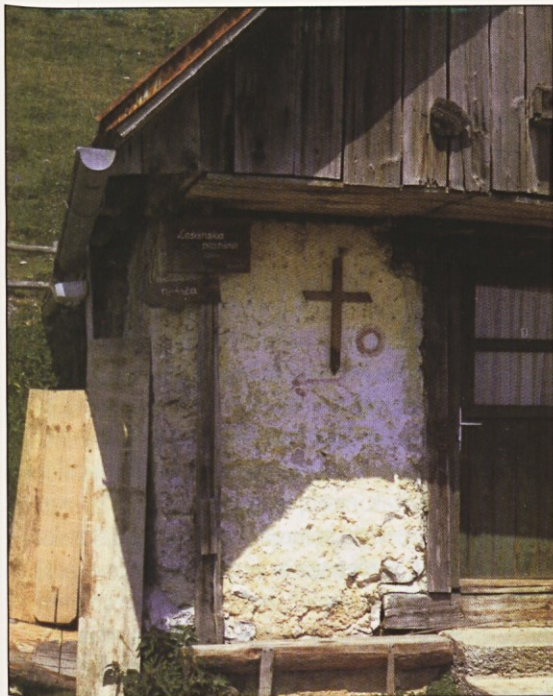
DELO, 52/42, Mateja Babič

Koalicija Slovenija

Znotraj koalicije Slovenija zavzema pomembno vlogo strokovni svet. To je organ, ki so ga v okviru predvolilne koalicije nedavno ustanovili krščanski demokrati in socialdemokrati, zato da bi njegovi člani pripravili alternativni vladni program, s kakršnim se bo koalicija predstavila volivcem na jesenskih parlamentarnih volitvah. Strokovni svet je sestavljen po vladnem ključu: sestavlja ga štirinajst vladnih resorjev (pravosodje; gospodarstvo; okolje in prostor; zunanje zadeve; notranje zadeve; delo, družina in socialne zadeve; obramba; kultura; zdravstvo; kmetijstvo, gozdarstvo in prehrana; znanost in tehnologija; promet in zveze, šolstvo in šport; finance). Za vodenje vsakega izmed resorjev je odgovoren po en predstavnik iz SKD in en iz SDS. Celotnemu strokovnemu svetu predseduje dr. Andrej Bajuk, na njegovih sejah pa sodelujeta tudi predsednika obeh strank, Lojze Peterle in Janez Janša - tudi kot predsedujoča strateškemu svetu, ki je sicer širši organ koalicije, vendar je zgolj svetovalnega oziroma posvetovalnega značaja. V strokovni svet so vključeni ljudje, ki so pripravljeni delati pri pripravi programa za naslednji mandat, pojasnjujejo v koaliciji Slovenija.

Cehovška procesija na škofjeloškem pasijonu

Križ na planšarski koči Lešanske planine (1470 m) pod Dobrčo

Pravijo tudi, da je osnovni namen strokovnega sveta izpeljati to, kar smo Slovenci že pred desetimi leti zapisali v ustavo: skratka, dokončno uvesti demokratične principe, pravno državo in tržno gospodarstvo.

2:1 za navezo Podobnik-Peterle

Po zadnjem dogovoru predsednikov Marjana Podobnika, Janeza Janše in Alojza Peterleta naj bi bilo razmerje v desničarski koaliciji SDS-SDS-SKD 2:1 (60 nova stranka, 30 SDS) za bodočo združeno krščansko-ljudsko stranko, v tem razmerju naj bi kandidiral tisti kandidat, ki ima največjo možnost za izvolitev.

V koaliciji Slovenija vodi strokovni svet znani argentinski rojak, 57-letni dr. Andrej Bajuk, v njem pa je po 14 koordinatorjev iz SDS in SKD, ker naj bi nova vlada, če bo zmagala desna koalicija, imela le 14 ministrov (Drnovškova jih ima 21), ukinili naj bi ministre brez listnic ter ministrstvi za ekonomske odnose in turizem.

REKLSO ...

Dr. Andrej Bajuk: Kar je pozitivnega v zgodovini, okrepimo, kar je slabega, se poskušajmo znebiti. Samo pogled v prihodnost nas bo rešil.

Marjan Podobnik: V pogoj krščanskih demokratov, da morajo ministri SLS ob dnevu združitve izstopiti iz Drnovškove vlade, sem privolil samo zato, ker sem vedel, da v nasprotnem ne bi bilo združitve SKD in SLS.

Javnomnenjska raziskava iz leta 1998: Če bi imeli možnost izbrati deželo, v kateri bi želeli živeti, ali bi si izbrali Slovenijo? Kar 61,2 odstotka vprašanih je odgovorilo, da bi si zanesljivo izbrali Slovenijo, 28 odstotkov bi si jih "verjetno" izbralo Slovenijo, samo trije odstotki vprašanih pa si zanesljivo ne bi izbrali sedanje očetnjave.

Nekdanji Elanov finančnik Pavel Koder je po poslušanju magnetofonskega posnetka potrdil njegovo avtentičnost.

Na posnetku Koder novinarjema časopisa Slovenec pojasnjuje vpletenost politike in poslovanje Elana in navaja osebe, ki so tedaj prejemale darila od podjetja.

Koder na posnetku razlaga, da je bil Elan v tistem času pod drobnogledom republiškega CKZKS in SZDL. Nobena pomembna odločitev strategiji razvoja Elana ni bila sprejeta brez vednosti tedanjih politikov Jožeta Smoleta, Franceta Popita ali Andreja Marinca. Ti so od Elana tudi prejeli različna darila. Milan Kučan je v obdobju od 1986 do 1989 prejel darila v vrednosti čez 40 milijonov tolarjev, pa tudi Popit je dobil za nakup stanovanja ali gradnjo počitniške hiše prek Ljubljanske banke okoli 5 milijonov tolarjev. Ponovil pa je, da Kučan od nje- ga osebno ni prejel ničesar, sicer pa je vse zapisano na dobavnica, ki so dokumentirane v Elanu. Predsednik komisije Franc Pukšič (SDS) je Kodra pozval, naj jim izroči dokumente, ki bodo potrjevali te navedbe. Koder je to zavrnil, ker lahko komisija vse dobi v Elanu. Koder je še pojasnil, da je Elan leta 1977 v Frankfurtu odprl svoj račun, prek katerega so poslovali s tujino. Leta 1984 so začeli poslovati prek Zveze zadružnih bank v Celovcu. Na vprašanje, ali je Elan posloval prek mnenjskega Finexa, pa je dejal, da so 18. oktobra 1978 sprejeli sklep o prenehanju poslovanja, čeprav je pozneje nekatere stvari Elan še vedno vodil prek Finexa.

(Poročilo iz zasedanja komisije)

Zakaj mora državljan iti na volišče

Tudi zato, ker postavljamo svojo prvo državo in ni vseeno, kdo je bo postavil in na kakšnih temeljih bo stala. Na neki način postavljamo temelje novi državi vsi. Posebej pa je to delo izročeno in zaupano izbranim in izvoljenim ljudem. Tuja beseda za izbrane in izvoljene ljudi je elita. Kako bodo torej zasnovane in kako bodo delovale ustanove nove države, je prvenstveno odvisno od politične elite. **Državni zbor je središčna ustanova države in prostor njenega samozavedanja.** Ljudje, izbrani in izvoljeni v to ustanovo, nosijo odgovornost za politiko države: od njih je odvisno, kaj si bo država o sebi mislila in kakšna bo hotela biti. Kakovost politične elite je sorazmerna z narodovo kulturo: s tem, kaj si o sebi, svetu in življenju misli posameznik, in s tem, kaj si o sebi, o svetu in življenju mislimo vsi skupaj kot celota. Politična elita je od obstoječe kulture odvisna v dvojnem pogledu: v tem, da je takšna, kakršno je kultura zmožna generirati, in v tem, da je takšna, kakršno obstoječa kultura dovoljuje.

Kaj ima to opraviti z volitvami?

Volitve so prvovrsten politični dogodek. Poleg vsega drugega kažejo tudi, kakšno mesto ima politika v zavesti ljudi: ali visoko ali nizko. Če je udeležba ljudi na volitvah velika, pomeni to, da ljudje od politike veliko pričakujejo, če je majhna, pomeni, da od nje pričakujejo malo. Razumljivo je, da se politična elita na to ustrezno odziva. Majhna udeležba na volitvah nujno veča njen cinizem. Obnaša se natanko tako, kakor se glasi sporočilo, ki ji ga pošiljajo volivci. Če iz njega izlušči, da je malo vredna, sklene, da se bo malovredno obnašala. **Volitve so čas, ki razkrije, ali ima država zgolj prebivalce ali pa ima tudi državljane.** Pojem državljan predstavlja politični deficit pokomunističnih družb. V komunizmu je bila država orodje, s katerim je partija izvajala oblast. Države na sebi ni bilo. In ker ni bilo države, tudi državljanov ni bilo. Ljudje so ali pozabili, kaj pomeni biti državljan, ali pa se tega še nikoli naučili niso. Poleg tega smo se Slovenci odločili, da postavimo državo v času, ko tudi sicer upada napetost političnega vzgona. Medtem ko so drugi narodi postavljali svoje države v času visoke politične plime, jo postavljamo mi v času njene oseke v nepoli-

tičnem času. Ne kaže nam torej drugo, kot da se za političnost zavestno odločimo. **Za sedanjo slovensko politično kulturo velja, da se ljudje ne zavedajo, da morajo, ker imajo že državo, biti tudi državljani.** Niso še bili pritegnjeni v tisto orbito, ki so jo trasirale tri največje besede evropske politične kulture: *polites, civis, citoyen*. Po njih je beseda državljan stara dva tisoč petsto let. Te besede prebivalec države Slovenije nikakor še ne pozna dovolj dobro. Da kdo ob dnevih, ki jih ima država za praznike, ne izobesi zastave, ali da ignorira volitve kot kraj, kjer se izbira politična elita, za to je potreben človek, ki sebe prav ne razume. Ko bi se namreč razumel in videl, kakšnega ga ta odsotnost dela, bi sebe, potem ko bi se zagledal, nikakor ne mogel biti vesel. Nikakor ne bi mogel biti vesel, ko bi pred seboj namesto celega, polnega in pokončnega človeka **zagledal nekaj skrčenega in nedoraslega** človeka, ki ne more stopiti v zbor mož, kjer se odloča o vojni in miru, če se smemo tako izraziti. **Zlasti to velja, če pomislimo, da smo v času nasilja vsi navdušeno izobešali zastave in navdušeno hodili na volišča.** Nemudoma nam ob tem stopijo pred oči klavrne podobe hlapčevstva in nezrelosti. Ta začudenost se samo stopnjuje, če še pomislimo, da bi pravi človek izhod iz politično izpraznjenega totalitarizma v svobodo politične demokracije moral imeti za prihod v prostor, kjer je mogoče dihati. Nikoli ne bomo mogli razumeti, da ljudje tega niso opazili. Za našo državo pa je bolj od vsega pomembno nekaj drugega. **Njenih temeljev namreč ne bo mogoče prav postaviti, če se prej ne konča državljanska vojna.** Državljanse vojne pa sile kontinuitete ne bodo hotele končati, ker se na njej legitimira njihova oblast. Nedavno tega je predsednik države, ki izhaja, kot vemo, iz kvartirjev kontinuitete, izjavil, da gre tranzicija h koncu. S tem je implicitno povedal, da bo državljanska vojna za zmeraj uskladiščena v podobi, ki jo je fiksiral komunistični ideološki mit. Kar pomeni, da bo tam še naprej v svoji nerešenosti in nedokončanosti. Države tako ne bomo nikoli prav postavili. Kako naj se postavi država, ki je v vojnem stanju sama s seboj? Ne iti na volišče je seveda vedno mogoče. Toda ne brez velikega tveganja za osnovo spoštovanje, ki ga ima človek do sebe; pa tudi ne bo brez tveganja za zgradbo, ki bo postala, ali pa tudi ne, dom za vsakega posebej in za ves narod.

DRUŽINA 49/10, Justin Stanovnik

A N G L I J A

LONDON

Postni čas je ves naravnana na veliko noč. Od nje dobiva svoj smisel in svojo pomembnost, v njej je zaobsežena vsa vsebina vseh krščanskih praznikov. Velika noč je največji praznik krščanstva - dan nepopisnega veselja. Na ta dan se spominjamo in globlje doživljamo, da je Kristus s svojo smrtjo uničil našo smrt in nam s svojim vstajenjem obnovil življenje. Nedeljo Gospodovega vstajenja, letos jo obhajamo 23. aprila slovensko pa praznujemo še osmino, ko Cerkev še posebno moli za novokrščence.

Jezusova smrt ni bila nesmiselni konec, ampak začetek novega stvarjenja. Po njegovem vstajenju je prihodnost vsega stvarstva vnovič in dokončno odprta. Vstajenje je neizpodbitno poročstvo, da bo na koncu časov zmagalo življenje nad smrtjo, resnica nad lažjo, pravica nad krivico, ljubezen nad sovraštvom.

Jezusovo vstajenje je upanje za naše vstajenje z dušo in telesom ter za prehod vsega stvarstva v presvetleno bivanje. Tudi naše snovanje in delo, storjeno z ljubeznijo, bo vtakano v dejanskost novega stvarstva.

Življenje živimo polno, če ga živimo po Gospodovem zgledu. S tem uresničujemo Božji načrt, doživljamo mir in srečo in si odkupujemo večnost, ki bo po luči in sreči podobna Gospodovi.

Že naš pisatelj Ivan Cankar je povezal dejstvo Jezusovega vstajenja z upanjem posameznikov in narodov na svetlejšo prihodnost: "V klanec so šli, zmirom više ... Šel je pred njimi, visok in lep, v dolgi rdeči halji, in vsi so šli za njim, vsi ponižani in razžaljeni, vsi zaslužnjeni in obremenjeni. Šli so v svetel dan ... Šli so za njim v zmagoslavje in žalost." (Za križem)

Vesele in blagoslovljene velikonočne praznike Gospodovega vstajenja vsem bralcem Naše luči in vsem rojakom doma in po svetu želi slovenska katoliška skupnost v Veliki Britaniji.

MILKA HVALA, najstarejša Slovenka v Veliki Britaniji, odšla v večnost

Jubileji stoletnic rojakov na Britanskem otoku so zelo redki, če se sploh katerega spomnimo. Pred leti je znani britanski Slovenec, prof. Janko Lavrin, dočakal nenavadno visoko starost; umrl je nekaj mesecev pred svojim stotim rojstnim dnevom. Zelo smo bili ponosni in veseli, ko smo pred skoraj tremi leti obhajali 100-letnico življenja najstarejše Slovenke

na Britanskem otoku, gospe Milke Hvala.

Prav na dan smrti našega največjega pesnika, dr. Franceta Prešerna, na slovenski kulturni praznik (8. februarja), pa je Milkino srce nehalo biti. Dočakala je 102 leti in 8 mesecev življenja. Živela je kar v treh stoletjih. Rodila se je na koncu 19. stoletja, preživela 20. in svoje dolgo življenjsko romanje končala na pragu 21. stoletja.

Pokojna Milka se je rodila 2. junija 1897 na Slapu ob Idrijci. Rada povedala, da je prišla na svet dva meseca prezgodaj, ker se je rodila po sedmem mesecu mamine nosečnosti in komaj preživela prve dni življenja. Da je doživela tako visoko starost, je pravi čudež in prav gotovo Božja volja.

Ko smo jo vpraševali za skrivnost njene visoke starosti, je rada pojasnjevala z odgovorom: "Veste, vse življenje sem težko delala. Pomagala sem svojim in poskušala sem pomagati tudi drugim ljudem v težavah."

Milkino življenje ni bilo ravno lahko. Njena trdna vera ji je pomagala pre-

Milka Hvala ob svoji 100-letnici s sestrami doma sv. Petra v Londonu

broditi vse težave, in teh ni bilo malo. Kot mlado dekle se je pridružila svoji sestrični v Egiptu, kamor so se zatekli mnogi naši rojaki s Primorske, potem ko so jo zasedli Italijani. Bila je gospodinja pri francosko govoreči družini, kjer se je naučila francoščine in tudi arabščine, ki je tam občevalni jezik.

Med drugo svetovno vojno se je v Egiptu spoznala z mladim poljskim vojakom, se z njim poročila in skupaj sta po vojni odšla v Anglijo. Že zelo zgodaj je postala vdova in tako mnogo let preživela sama, najprej v svojem stanovanju, zadnjih trinajst let pa v katoliškem domu sv. Petra, ki ga vodijo sestre redovnice iz reda Malih sester ubogih. Dokler ji je zdravje dopuščalo, je vedno prihajala k slovenskim mašam in bila članica ekumenskega pevskega zbora Sv. Cirila in Metoda do konca njegovega obstoja.

Čprav je toliko let živela v tujini, je vedno ostala neomajno zvesta Slovenka in zavedna katoličanka. Vse življenje, tudi v visoki starosti, je rada in veliko brala ne le v slovenščini, ampak tudi v drugih jezikih, ki jih je obvladala. Ob praznovanju njenega stoletnega jubileja je bila njena edina želja, da bi bil dan preživet z zahvalo Bogu s sv. mašo za vse prejete dobrote in za visoko starost ter s prošnjo za dobro zdravje ter srečno zadnjo uro. In to je tudi dočakala navdse mirno in spokojno. Gospod, ki ji je podelil milost dolgega in srečnega ter zglednega krščanskega življenja, naj ji podeli večni mir in pokoj v družbi svojih svetih in izvoljenih.

Od pokojne Milke smo se poslovili s sv. mašo v kapeli katoliškega doma, kjer je bivala zadnja leta svojega živ-

ljenja. Pri pogrebem bogoslužju v angleškem jeziku sta z dvema angleškima duhovnikoma somaševala tudi dva slovenska: prof. Jože Plut in Stanislav Cikanek, ki je imel pri maši nagovor v angleškem in slovenskem jeziku.

Po maši smo krsto pokojne spremljali na pokopališče Lambeth v južnem Londonu. Obred ob grobu in poslednje slovo od naše Milke je opravil naš župnik v slovenskem jeziku. Na koncu so rojaki v slovenskem jeziku zapeli pesem K Tebi želim, moj Bog.

V imenu slovenskega veleposlaništva je bila pri maši zadušnici in na pogrebu navzoča žena slovenskega veleposlanika, Marta Šetinc. Navzočih je bilo tudi lepo število Slovencev.

Slovenci v Veliki Britaniji izrekamo iskreno sožalje njenim domačim v Sloveniji in njenim bližnjim prijateljem v Veliki Britaniji. Naše dobre Milke pa se bomo vedno spominjali v svojih molitvah - zlasti pri sv. maši.

MARKO PETROVIČ iz Bradforda - laiški misijonar na Madagaskarju

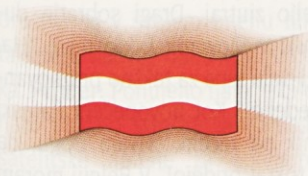
Marko Petrovič

Komaj 19-letni Slovenec iz Bradforda je v petek, 25. februarja 2000, odšel na Madagaskar pomagat pri misijonskem delu svojemu stricu, duhovniku in misijonarju, Klemenu Štolcarju, upravitelju misijonske postojanke v Vangaindranu na jugovzhodni obali tega velikega otoka. Njegovega prihoda so se razveselili vsi slovenski misijonarji. Nekateri med njimi delujejo na tem "Rdečem otoku" že trideset let. Lahko si mislimo, kako so veseli mladih moči.

Marko se je rodil 27. septembra 1980 v Bradfordu Petru Petroviču in Marjanki Štolcar-Petrovič, globokovernim katoliškim staršem in zvestim članom slovenske skupnosti. Lani je maturiral in se vpisal na univerzo v Nottinghamu, kjer bo študiral jezike, zlasti francoščino in nemščino. Ker pa je v Angliji že nekako utečena navada, da se maturantje pogosto odločajo za "gap year" ali enoletni študijski presledek med maturo in univerzo, ko si nekateri kaj zaslužijo za leta študija ali pa se odločijo za kako dobrodelno prostovoljno delo, se je naš vrli Marko odločil za slednje in še več: do naslednjega študijskega leta se bo posvetil misijonskemu apostolatu na daljnem Madagaskarju, kjer že več kot dvajset let deluje njegov stric Klemen. Na Madagaskar je bil namenjen že lani jeseni, vendar mu je potovanje preprečila težka nesreča v poletnih počitnicah v Sloveniji, v kateri bi kmalu izgubil življenje. V nekaj mesecih pa je tako dobro okreval, da se je lahko podal na to težko misijonsko delo. Zelo ga bodo pogrešali njegov mlajši brat Luka in starši, Peter in Marjanka. Slovenski rojaki na Britanskem otoku pa mu želimo polno Božjega blagoslova in varstva

Božje Matere Marije, Pomočnice Slovencev z Brezij.

ŽPS slovenske katoliške misije v Veliki Britaniji

A V S T R I J A

DUNAJ

So časi, ko se zvrsti vse polno dogodkov, in časi, ko se pri nas ne dogaja nič posebnega. Tako je bilo v januarju in deloma februarja. Prihajali smo k nedeljskim mašam, se po njih zbirali v dvorani za šankom, popili kavo, čaj ali kaj bolj močnega, pokramljali in se razšli vsak na svojo stran.

V nedeljo, 23. januarja, pa smo zaključili nedeljsko pobožnost in srečanje malo drugače. **Dva godovnjaka Toneta** (dr. Anton Jelen in mag. Anton Levstek) sta nam pripravila presenečenje. Postregla sta s pravim kraškim pršutom in z dobro kapljico s primorskega vinograda. Seveda smo obema z veseljem nazdravili: "Kolkor kapljic, tol'ko let...!"

Tudi nedeljsko srečanje 20. februarja je potekalo malo drugače. Prvo presenečenje je bil **obisk opata stiškega samostana, p. dr. Antona Nadraha**, ki sta ga spremljala še p. Branko in diakon Maksimilijan.

Opat je maševal in pridigal, po maši pa na kratko predstavil stiški samostan, cistercijanski red ter njihovo dejavnost. Po dolgem času so prav k tej maši prišli vsi mašni strežniki, tako da je bilo veselje gledati mlade obraze dečkov in deklic. Po maši je

bilo v dvorani spet veselo. Praznovali smo **rojstni dan Ane Oswald in Jožeta Mesariča**. Zdravica je privrela iz naših grl iskreno, z najboljšimi željami.

Konec decembra smo gostili manjšo skupino (30 do 35 oseb) filipinske skupnosti, ki živi na Dunaju, pa nima svojih prostorov za zbiranje po sveti maši. Filipinci se tako vsako nedeljo od 13. do 17. ure srečujejo v dvorani Slovenskega pastoralnega centra, kjer imajo skupno kosilo, nato pa molijo, pojejo in običajno z meditacijo zaključijo srečanje.

Slovenci z Dunaja želimo vsem bralcem in uredništvu Naše luči blagoslovljene velikonočne praznike.

Darja B.

GRADEC

Jubilej Ernesta Artača

Majhna čreda v Gradcu se tokrat oglašča zaradi posebno lepe slovesnosti, ki smo jo doživeli v nedeljo, 13. februarja. Naš dragi zborovodja Ernest Artač je obhajal "dvajseto obletnico srečanja z Abrahamom". 70 let danes ni visoka starost, gotovo pa je mejnik, ob katerem se človek rad

Slavljenec Ernest Artač

ustavi in pogleda na prehojeno pot. Sam slavljenec jo doživlja takole:

"Ko sem leta 1930 malo prezgodaj zagledal luč sveta, so me takoj odnesli k krstu v opatijsko cerkev sv. Danijela v Celju. 2. februarja 1935 sem dobil ministrantsko obleko. Z veseljem se spominjam, da sem stregel pri oltarju, pri katerem je približno petdeset let prej maševal svetniški škof Anton Martin Slomšek. Na Slomška me spominja tudi prvi dan šole: poleg napisa 1. razred je visela njegova slika z napisom Anton Martin Slomšek 1800-1862.

Na pragu učenosti, v 1. razredu srednje šole, je izbruhnila vojna vihra, ki me je odnesla v tujino. Po mnogih težavah, ki jih je okusil marsikateri Slovenec po taboriščih ter neprimernih delavskih mestih, sem v verskem listu zvedel za Cerkveno glasbeno šolo, ki sem jo obiskoval do julija 1954. Dve leti pozneje sem stopil v državno službo, v kateri sem vztrajal 35 let. Zdaj sem upokojenec."

Tako opisuje g. Artač svoje življenje. Skromno, kakor je sam skromen. Ne dodaja uspehov, ki jih je imel kot zborovodja v raznih cerkvah, ne opisuje svojega križevega pota, niti ne lepih trenutkov, ki jih je sam pripravil drugim, zlasti s cerkveno glasbo.

In vendar se majhna slovenska skupina rada zbira pod plaščem Marije Pomagaj v Gradcu tudi, ali predvsem zato, ker ljubi slovensko cerkveno in ljudsko pesem, ki jo je dolga leta gojil naš slavljenec.

Njegov prosti čas nikoli ni bil njegov, saj se je vedno žrtvoval za druge. Njegove lastnosti - vestnost, spodbudna beseda in smisel za humor - so bile kakor magnet, ki privlači ali

kakor glas vesti, ki spodbuja k dobremu.

Zadnje čase je njegovo zdravje močno načeto. Toda ljubezen do petja in volja, da bi olepšal božjo službo, je močnejša. Zdi se, da uredničuje Pavlovo misel: "Vse premorem v njem, ki mi daje moč."

Sedemdesetletnico smo obhajali po njegovi želji na krajih, povezanih z življenjskimi postajami Antona Martina Slomška, ki ga je kot velik rodoljub vedno spoštoval in se mu zdaj z vsem zaupanjem priporoča.

Slovenska skupina v Gradcu

Ko sem prišel v Belgijo, sem v njem našel navdušenega sodelavca in pomočnika. Vozil me je okrog, da sem spoznaval naše ljudi. Pomagal nam je pri obnavljanju hiše, saj je bila po 20 letih, odkar je bila dograjena, potrebna marsikaterega popravila. Ko smo bili v njegovi družbi, posebej na njegovem domu, smo se počutili kot doma. Nihče ni imel občutka, da smo daleč od domovine, njene prijaznosti in gostoljubnosti, saj nam je vse to nadomeščala njegova hiša in družina.

Pokojni Stanko je skupaj z g. Vinkom vedno navduševal ljudi, naj namesto obilice dragih vencev in ikeban rajši darujejo za svete maše ali v dobre namene. Mnogi so to upoštevali tudi ob njegovem pogrebu. Tako se je nabrala kar lepa vsota, in ta še narašča, za namene Slovenske karitas, in sicer za slepe po nasvetu Jurija Svobjška iz Škofje Loke, ki je bil nekajkrat gost pri Revinškovih v Belgiji kot delegat za pobratenje med občinama Škofja Loka in Maasmechelen.

Tukaj je navada, da se po pogrebu darujejo "šesttedenske maše". Vsako soboto ali nedeljo zapored se daruje-

jo svete maše, katerih se udeleži domača družina, sorodniki in prijatelji. Tako je pogosto ob sobotah zvečer po več takih spominov hkrati in je v cerkvi tudi po trikrat toliko ljudi kot v nedeljo zjutraj. Dragi sobratje duhovniki v Sloveniji bodo rekli: "Ha, ha! Hvala lepa za takšno praznovanje nedelje!" Kot novopečeni flamski župnik pa rečem: "Hvala Bogu, da vsaj tokrat pridejo!" V Belgiji moram pozabiti na "razkošje" v domovini, kjer je ponekod v nedeljo cerkev kar večkrat /skoraj/ polna. Med tednom, ko skoraj nihče ne želi naročiti maše po svojem namenu, razdelimo namene, ki so bili oznanjeni v soboto ali nedeljo. - Novi časi, novo iskanje, da so le ljudje zadovoljni!

Slovensko katoliško pevsko in kulturno društvo je imeli 5. marca 2000 letni občni zbor z volitvami novega odbora. Poleg upravnega odbora, ta zaradi različnih vzrokov ni bil polnoštevilen, se ga je udeležilo še nekaj članov. Predsednik Stani Revinšek je v slovenskem in flamskem jeziku podal poročilo o dejavnostih društva v letu 1999, nato pa še poročilo o gospodarjenju, ki je v preteklem letu zaznamovano z "rdeči-

MAASMECHELEN

V marčni številki Naše luči smo pisali o pokojnem Stanku Revinšku. Kljub poskusu, da se o nekom pove vse bistveno, se zgodi, da kaj zelo pomembnega pozabimo. Tako je bilo tudi tokrat. **Stanko Revinšek** je bil poleg vsega, kar je bilo o njem napisanega, zaslužen tudi kot **soustanovitelj Slovenske katoliške misije v Belgiji**. Rajnemu msgr. Vinku Žaklju je stal vedno ob strani in mu pomagal. Skupno sta iskala poti do razkropljenih rojakov po belgijskem Limburgu. Nešteto ur je žrtvoval, ko se je dograjevala stara rudarska hiša, ki jo je kupil g. Žakelj. Vedno je delal za "božji lon", pa še marsikaj je prinesel iz družinske srambe in svoje kleti.

Slovenci iz Genka na veliko soboto v Našem domu

mi števkami". Župnik Lojze je kot duhovni vodja društva poudaril, naj ponosno pokažemo, da smo katoliško društvo, čeprav dobimo zaradi tega v domovini manj podpore kot društva, ki v svojem imenu nimajo takšnega nadvse odličnega privednika. **Primer:** Ponujeno nam je bilo, da nam plačajo stroške za namestitev satelitske antene za sprejemanje programa Televizije Slovenija, če se za to odločimo. Slovensko društvo, ki nima v imenu "katoliško", je dobilo nakazilo za 2000 DEM, društvo Slomšek pa le za 1000 DEM. "Vsi smo enakopravni, nekateri pa še bolj!

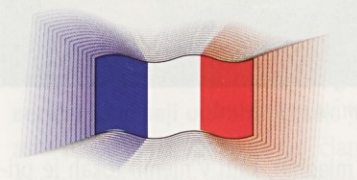
Po tem vložku, zaradi katerega se mi dvigne že tako previsoki krvni pritisk, nadaljujem poročilo. Poudaril sem, naj nihče od članov društva Slomšek ali kdor koli, ki prihaja v stavbo Slovenske katoliške misije (SKM), nikoli ne pozabi idealov, za katere si je prizadeval g. Vinko Žakelj. Na prvem mestu nam morajo biti vrednote vere, kulture, socialnega dela, kakor jih našteva v svoji oporoki naš veliki rajni dobrotnik g. Vinko. In vedimo, da imamo pravico sobivati v tej stavbi, dokler zastopamo ter uredničujemo **poslanstvo SKM: vzgoja pokončnih krščanskih osebnosti**. Nikoli ne smemo dovoliti, da bi v usmeritvi društva prevladali finančni interesi nad kulturnimi. Volitev ni bilo, saj ni bilo novih kandidatov.

Slovenci iz belgijskega Limburga, ne pozabite na velikonočno praznovanje! Na veliko soboto bo blagoslov jedil, na veliko noč pa bo vstajenjska maša v cerkvi sv. Barbare v Eisdnu ob 6. uri zjutraj. V Genku bo praznična maša na velikonočni ponedeljek ob 9. uri.

Sporočam tudi svoj novi naslov:

Alozij Rajk, Vrijthof 14, B-3630
Maasmechelen
tel./fax: 0032-89/76.63.74
GSM 0032-0476/862 160
E-mail: arajk@skynet.be

Lojze Rajk

F R A N C I J A

PARIZ

Slovenska pariška mladina v Ratečah

Med februarskimi počitnicami smo tudi letos bivali v Ratečah na Gorenjskem in se pridno in v veselju vsak dan smučali po visokem snegu in prelepih smučarskih stezah. Vreme smo imeli zelo lepo, zato je bilo vse še toliko lepše. Srečanje s Slovenijo in slovenskim človekom nas je obogatilo. Vsako leto se želi čedalje več mladih udeležiti smučarskega tečaja prav v Sloveniji. To srečanje pa ima več pomenov in ciljev. Slovenska pariška mladina se tako sreča s slovenskim človekom, ga bolje spozna in vidi, kako živi v bogastvu stvarnega dela, v njegovi kulturi, v šegi in v navadah na verskem in znanstvenem polju. Višek našega potovanja na smučanje v Slovenijo pa je srečanje z domačo mladino, ljudmi na vasi in slovenskim jezikom, saj je domače okolje najboljša šola. **Šola slovenskega jezika v Parizu omogoča samo slovnično spoznavanje govornice, a je daleč stran od stvarnega znanja in pristnega**

izražanja lepote slovenske besede.

Letos smo se dogovorili, da se bomo pogovarjali samo v slovenščini. Pri tem so nastale razne težave, saj jim slovenščina dela veliko preglavic. Mnogokrat je pritekla kar sama od sebe francoska beseda, saj so je bolj navajeni. Sami od sebe so se opozarjali: **"Govori slovensko, ker smo v Sloveniji!"** Večkrat sem se moral v srcu nad tem nasmejati. Dnevi so hitro minili in na dan odhoda so dejali: "Dobro bi bilo, da bi še nekaj dni ostali v Sloveniji." To je najlepše priznanje, saj čedalje bolj čutijo, da bivajo v Franciji, a njihove korenine so v Sloveniji. V Francijo smo odhajali po zasneženih cestah. Bili smo si edini: **"Slovenija je lepa in vedno bolj bomo prihajali spet k njej, saj je zibelka naših staršev in dedov!"** V teh priznanjih se skriva želja po vrnitvi in bivanju v Sloveniji za vedno.

Obisk dr. Andreja Capudra v Parizu

Andrej Capuder je že dolgo priljubljeni gost pri Društvu Slovencev v Parizu. Kot minister za kulturo in še posebno kot veleposlanik je z vso simpatijo spremljal napore za ohranitev slovenskega jezika in kulture v tej skupnosti ter si prizadeval za razumevanje med Slovenci.

Rad se je odzval na naše povabilo in v nedeljo, 27. februarja, prišel predstaviti svojo zadnjo knjigo Pariški dnevnik. Po kratkem glasbenem uvodu, ki sta ga pripravila Janko KASTELIC in Simon Vidmar, nam je gost najprej povedal, kako je delo nastalo: iz majhne žepne beležke, kamor si je sprti zapisoval sestanke in srečanja z velikimi in malimi ter drobne, a važne osebnostne dogodke. Potem je spomin, ki ima svojo logiko in svoja pota, napravil svoje. Knjiga

Srečanja Slovencev v Franciji so vedno zavimiva in prijetna.

je nastala v enem letu; prvi del smo nekateri že poznali, saj je izhajal kot podlistek v Družini.

“To knjigo sem napisal zato, da bi Slovence navajal k premišljevanju,” je rekel. S tem je hotel povedati, kako naporni so bili začetki slovenske diplomacije v Franciji, ki je bila (in je v veliki meri še ostala) zaveznica Srbije in je podpirala Jugoslavijo še tedaj, ko je ta že izginila. “Slovenci si mislimo, kako nas imajo povsod radi,” je rekel, in pokazal, da gre v mednarodnih odnosih za čisto nekaj drugega. Zato je knjigo, ki jo ne moremo imeti za knjigo spominov, temveč za globoko razmišljanje tako o političnem kot o duhovnem in čisto osebnem življenju, napisal v francoskem slogu. Humor in duhovitost, ki poleg velike iskrenosti in globoke misli prevevata knjigo, je bilo čutiti tudi na predstavitvi. Govoril nam je tudi o odmevih, ki jih je knjiga izzvala v Sloveniji, zlasti pri nekaterih vidnih osebnostih.

Na koncu je odgovarjal še na številna vprašanja občinstva, med katerim so bili tudi dijaki Škofijske gimnazije iz Vipave, ki so bili ravno na študijskem potovanju v Parizu. Pisec se je s posebnim zanimanjem obračal na

mladino, kajti v njenih rokah je prihodnost naroda.

Antonija Bernard

Danilo Valenčič 1937-2000

Po dolgi in težki bolezni je v Saint Leu la Forestu umrl Danilo Valenčič. Rodil se je na Hrvaškem v kraju Lisac. Njegov oče Franc je bil Hrvat, mati Pavla, rojena Šlosar, pa Slovenka. Imela sta tri otroke. Pokojni je večkrat dejal: “Vzgajala sta nas v verskem duhu in po naravnem zakonu, zato je v naši družini vladala ljubezen in disciplina. V takem okolju sem rasel in živel otroška leta.” Pokojni Danilo se je rodil 21. 7. 1937. Čeprav se je rodil na Hrvaškem, je zelo lepo govoril slovensko in se vedno čutil Slovenca. V Francijo je prišel leta 1957 in najprej bival v Parizu. Leta 1959 se je poročil na slovenski katoliški misiji z Milko Hrvatini iz Prekmurja. Poročne obrede je opravil g. Jožef Flis. Večkrat je o tem dnevu dejal: “Poročen sem bil na slovenski misiji v Parizu in g. Flis je bil res gospod vere!” Z ženo Milko sta delala in se trudila ter lepo vzgajala svojo hčerko Lilijano. Najprej je bil zaposlen pri Citroenu, pozneje je delal pri Renaultu, dokler se ni upo-

kožil. S skromnim življenjem in pridnimi rokami sta si z ženo ustvarila lep dom, vedno odprt za obiskovalce in prijatelje. Rad je imel svojo vnukinjo in vnuka. Njegov veseli značaj je blago vplival na vsakega, ki se je z njim srečal, saj je bil njegov nasmeh privlačen. Skoraj vedno se je udeležil pogrebov svojih prijateljev in znancev in pri vsakem pomagal kot strežnik, ko je držal lonček z blagoslovljeno vodo. Nič čudnega ni, da se je pri pogrebni maši in na pokopališču od njega poslovilo veliko ljudi. Pogrebno mašo in obrede je vodil g. Silvester Česnik. V pridigi se je zahvalil pokojnemu Danilu za vse, kar je lepega naredil za slovensko občestvo v Franciji.

Slovenska katoliška skupnost izreka ženi Milki, hčerki Lilijani, vnuku in vnukinji ter sorodstvu v Sloveniji in na Hrvaškem čuteče sožalje ter zagotavlja molitev za pokojnega in za žalujoče. Danilu pa kličemo: “Počivaj v Bogu!”

Valentin Černigoj 1934-2000

18. 2. je prišla novica iz mesta Sannois, da je umrl Valentin Černigoj. Rodil se je v Lokavcu pri Ajdovščini leta 1934, očetu Angelu in materi Brigiti Šuligoj. V družini je bilo veliko otrok, in vse so starši lepo vzgajali v duhu vere. Druga svetovna vojna in življenje po njej je bilo težko in bedno. Starši so se trudili preživljati družino.

1964. se je poročil z Blandine Guhur, s katero sta imela dva otroke, hčerko Pascale in sina Oliviera. Zanju sta skupaj delala in skrbela. Pokojni Valentin je dela pri Renaultu in bil mnogim v zgled, saj je bil marljiv delavec. Ko je bil v pokoju, ga je

počasi napadla zahrbtna bolezen. Pogrebno mašo je v cerkvi svetega Petra in Pavla v Sannoisu daroval g. Silvester Česnik ob navzočnosti domačega župnika.

Ženi Blandinci, otrokoma, bratu Izidorju in vsem sorodnikom v Franciji in doma izreka slovensko katoliško občestvo v Franciji globoko sožalje. Pokojnemu Valentinu pa želimo: "Počivaj v miru na tuji zemlji in naj ti bo Bog bogat plačnik za vse!"

Velikonočno jutro naj bo vsakemu v tem jubilejnem letu znamenje upanja, veselja in ljubezni! Kristus je od mrtvih vstal! Vstali bomo tudi mi! To upanje in radost veselega Kristusovega vstajenja želim vsakemu izmed vas.

Silvester Česnik

FREYMING - MERLEBACH

Že dva meseca je preteklo, odkar smo si na silvestrovo segli v roko in si zaželeli srečno v novo stoletje. V slovenski katoliški misiji smo ta večer zelo lepo preživeli. Muzikant je s svojimi melodijami poskrbel, da so naši otrdeli udje kar oživeli in kot srečna velika družina smo veseli pogledali v novo, jubilejno leto 2000.

Naši običaji in navade se z novim letom niso nič spremenili, saj so že zakoreninjeni.

Vsako nedeljo se ob 10. uri zbiramo pri slovenski službi božji v kapeli sv. Jožefa v Merlebachu. Ker je med Slovenci pri sv. maši tudi dosti domačinov, župnik Kamin vedno pridiga v slovenskem in francoskem jeziku.

Mesečna celodnevna srečanja se nadaljujejo. Obisk je vedno velik in zadovoljiv, tako da lahko potrdim, da ta srečanja prinašajo vsakemu

slovenskemu človeku veselje, petje in domačo besedo, katero vsak pravi Slovenec ceni kot biser.

Ob teh srečanjih smo postreženi z izredno dobro pripravljeno hrano, zato se v imenu Slovenske misije prisrčno zahvalim vsem našim gospem za skrb, dobro voljo in trud, ki ga žrtvujejo. Prvo srečanje smo imeli 9. januarja.

6. februarja smo se zbrali na generalni letni seji odbora. Ta seja je zelo pomembna, ker se na njej člani društva seznanijo z vsemi spremembami in dogodki preteklega leta, tako na kulturnem kakor na duhovnem področju. V dveh poročilih (v francoskem jeziku gospa Hero, v slovenskem pa gospa Lorsung) je bilo zajeto vse dogajanje našega odbora. Kot zahtevajo pravila, smo izvolili eno tretjino odbora na novo. Sprememb pri volitvah ni bilo, tako da odbor ostane z istimi odgovornimi člani kot preteklo leto 1999. Sejo smo sklenili v prijetnem ozračju ob dobri zakuski.

Vsako leto se pred veliko nočjo pod vodstvom gospe Hero zberemo v misiji za barvanje pirhov, za kar je vsako leto večje zanimanje. Mislim, da to lahko imenujem umetnost, zlasti ko gledamo pirhe Marije Trdič iz Bele krajine. Njeno barvanje pisanic je zares prava umetnina. Tudi pri nas smo poizkusili krasiti s pomočjo priprav, ki jih uporablja Trdičeva, toda spretnost naših prstov je pomanjkljiva, zato so naši pirhi le bled odsev njenih.

Lepo pobarvan pirh je simbol Jezusovega vstajenja in marsikoga razveseli.

1. maj bo potrkal takoj za velikonočnimi prazniki. Vabimo vas, da pridite na **romanje v Habsterdick** v velikem številu, ko bomo skupaj počastili našo brezjansko Mater, Kraljico Slovencev.

Ob tem romanju bo naš gost škof, msgr. RAFFIN iz Metza; med nas bo prišel, ker praznujemo jubilejno leto 2000. Ne zamudite tega lepega prvomajskega romanja. Slovesna sv. maša bo ob 10. uri. Po njej bo skup-

Nedeljski obisk v slovenski kapeli sv. Jožefa v F. Merlebachu

no kosilo v prostorih slovenske misije v Merlebachu.

Na koncu želim v imenu društva Prijateljev slovenske katoliške misije, da bi glas velikonočnih zvonov prepojil vsa srca z veseljem in srečo ter da bi vsi čutili zmago vstalega Kristusa.

Jožica Curk

JUŽNA FRANCIJA

V Franciji je kar veliko slovenskih redovnic, ki pripadajo raznim skupnostim, tudi takim, ki jih v Sloveniji ni. Povečini so že priletne in v zadnjih letih se kar vrstijo visoki jubileji njihovega redovnega življenja. Vem, da so bile mnoge obletnice v Naši luči prezrte, ker zanje žal nismo vedeli. In vendar se imamo prav tem sestram, ki so posvetile življenje Gospodu, v marsičem zahvaliti za duhovni blagor rojakov po svetu. Kdo bi mogel prešteti njihove molitve in videti blagoslov, ki so nam ga izprosile s

s. Marie-Rose Lužar je med slovesnostjo ob 60-letnici redovnega življenja obnovila obljubo zvestobe Kristusu.

svojimi žrtvami! Naj vam Bog nadvse bogato povrne, drage sestre, za vsu skrito in ponižno priprošnjo.

Tokrat bi se rad z veliko hvaležnostjo spomnil treh naših redovnic, ki v zadnjem času obhajajo 60-letnico redovniškega življenja:

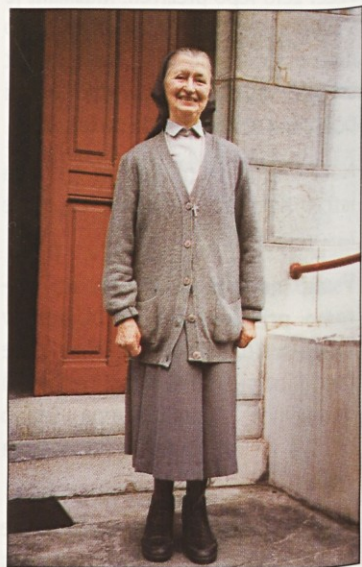
Najprej moram omeniti sestro **Cirilo Uršulo Knafelc** iz Lorguesa. V svoji veliki ponižnosti sicer zavrača, da se govori o njej, a vendar bom z veseljem tvegala, da mi bo za to ob prvi priložnosti "navila ušesa". Sestra Cirila pripada redovni skupnosti "Oblates de l'Assomption". Dolga leta je živela v Parizu in storila ogromno dobrega za tamkajšnjo slovensko skupnost. Vsi, ki jo poznate, dobro veste, da je bila prava desna roka izseljenskih duhovnikov. Svoja zadnja leta preživlja v sredozemskem okolju v prijetni vasi Lorgues. Draga sestra Cirila! Ob visoki redovni obletnici vam vsi rojaki čestitamo in

prosimo Boga, naj še dolgo vzdržuje vaš prešeren nasmeh ter vam da veliko moči v vašem boju z boleznijo, ki muči vaše telo.

V soboto, 22. januarja, smo v Marseillu praznovali z našo sestro **Marie-Rose Lužar** iz skupnosti Notre Dame de Sion. Od vsepovsod smo prihтели, da voščimo naši sestri in z njo obhajamo evharistično zahvalno daritev: rojaki iz Marseilla in okolice, iz Nice sedanji slovenski duhovnik in upokojeni izseljenski duhovnik Franjo Pavalec ter zvesti organist naših slovenskih maš Metod Cankar, prav tako sestrični sorodniki iz Trsta in številni prijatelji ter sosesre. Zelo se je potrudila, da nam je pripravila nadvse topel sprejem, čeprav ji sami nismo mogli darovati kaj več kot našo hvaležnost in domačo pesem. Sestra Marie-Rose, sprejmite z našimi voščili tudi prošnjo, da bi smeli še vrsto let zajemati od sadov vaše molitve, ki je brez dvoma namenjena tudi vašim slovenskim rojakom po svetu!

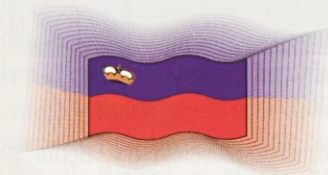
Tudi naša draga s. Cirila Knafelc iz Lorguesa obhaja 60-letnico redovništva.

s. Karolina Lončar iz Lurda – 60 let zvestobe v redovnem življenju

Ko občasno obiščem skupnost naših slovenskih sester v Lurdu, se vsakokrat srečam tudi s preprosto in vedno nasmejano sestro **Karolino Lončar**. Sestra pripada redovni družini Pomočnic vernih duš v vicah. Ob zadnjem obisku sem zvedel, da se tudi ona pridružuje letošnjim slavljenkam. Bog vas živi, draga sestra in naj še naprej obilno blagoslovlja vašo življenjsko daritev!

David Taljat

L I H T E N Š T A J N

Praznovanje dneva slovenske kulture v Kneževini Lihtenštajn, v Schaanu, je letos združilo slovenske rojake iz treh držav: Avstrije, Lihtenštajna in Švice. 12. februarja so župnijsko cerkev sv. Lovrenca napolnili slovenski rojaki. Po oceni tamkajšnjega mežnarja se je slovesne nadškofove sv. maše udeležilo od 420 do 450 oseb. Ljubljanski nadškof in slovenski metropolit **dr. Franc RODE** je v svojem kratkem in jedrnatem nagovoru zaobjel delo in pomen dveh velikanov slovenskega rodu ob 200. obletnici njenega rojstva: dr. Franceta PREŠERNA in bl. škofa SLOMŠKA. Zbrane je spodbujal k ljubezni do domovine in materinega jezika ter k poštenju. Bil je prepričljiv, saj je tudi sam skušil življenje v tujini. Čudoviti glasovi Ribniškega okteta in Kamniških kolednikov so se prepletali z daritvijo sv. maše in segali do srca tudi navzočim Lihtenštajncem, ki so obču-

dovali tudi slovensko narodno nošo. Na koncu bogoslužja pa je mogočno zadonela **MARIJA SKOZ' ŽIVLJENJE**.

Kulturni program v dvorani mestne hiše je s pozdravnim govorom odprl Janko KRAMBERGER, predsednik SD Dr. Franceta Prešerena v Lihtenštajnu. Po pozdravu uglednih predstavnikov civilnega in cerkvenega življenja, nadškofa Rodeta, slovenskega veleposlanika dr. Stanka BUSERJA in njegovega svetovalca MERLJAKA, državne sekretarke Ura da za Slovence v zamejstvu in po svetu Mihaelo LOGAR ter schaanskega župana Hansjakoba FALKA, je zaželel, da bi ta prireditev ob 200. obletnici rojstva dveh velikanov slovenske kulturne zgodovine bila prijetna in v spominu nepozabna. Skupaj z obema velikanoma slovenskega duha in srca dr. Francetom Prešernom in Antonom Martinom Slomškom poglobimo zdravo slovensko zavest, zavest bratstva s Slovenci v domovini in po svetu in z vsemi narodi sveta.

Sledil je bogat, razgiban in poglobljen kulturni program, ki so ga oblikovali **otroci dopolnilnega pouka slovenskega jezika in kulture** pod vodstvom prof. Toneta STRNIŠE in člani SD ZLATOROG iz Arbona. Nastopili so tudi člani slovenskih društev iz Predarlškega. Pesmi največjega slovenskega pesnika so se prepletale z mislimi prvega slovenskega blaženega, škofa Slomška. Vse skupaj pa je povezovalo petje Ribniškega okteta in Kamniških kolednikov.

Navzoče so pozdravili tudi veleposlanik dr. BUSER, državna sekretarka LOGARJEVA, p. ROBERT, župan Schaana FALK pa je na odru najprej priznal, da sicer že dve uri ne razume niti besede, vendar čuti, kolikšna ljubezen do domovine veje iz njih. Na kratko je predstavil kneževino s svojimi enajstimi občinami in pribil, da je najlepša med njimi Schaan in da se po svoji veselosti Slovenci prav dobro prilagajo njenim prebivalcem.

Veleposlanik RS v Bernu prof. dr. S. Buser pozdravlja navzoče na proslavi dneva slovenske kulture v Schaanu. Ob njem je Janko Kramberger, predsednik SD dr. F. Prešeren.

Po programu je sledila obdaritev in prijetno druženje ob dobrotah slovenske kuhinje ter slovenske kapljice. Medtem se je znočilo in pobrala nas je avtocesta. Tisti, ki so prišli najbolj daleč, iz Berna in okolice, so tisti dan prevozili 800 km, iz solothurnskega področja 500 km, iz Züricha 300 km ...

Naslednji dan, v nedeljo, je bil sklep praznovanja dneva slovenske kulture. Zaznamovalo ga je **slovesno bogoslužje** dveh nadškofov: krajevne ordinarija nadškofa Wolfganga Hassa in ljubljanskega nadškofa dr. Franca Rodeta. Sv. maše se je udeležil tudi lihtenštajnski knežji par, kneginja Marie in knez Hans Adam II. ter ministrica za kulturo Andrea Willi, slovenski veleposlanik dr. Buser, državna sekretarka Logarjeva, številni domačini in slovenski rojaki z obeh strani meje. Somaševanje je vodil ljubljanski nadškof, ki je v francoščini pozdravil knežji par, pridigal pa je domači nadškof. Slovence je označil kot velike Marijine častilce, poveličeval kulturo in po svetu razširjeno ljubezen do bližnjega. Ddomačinke v narodnih nošah pa so si bile enotne: naj so bile nadškofove besede še tako lepe, so bile vnovič presunjene od glasbe in čudovitih, res v srce segajočih glasov okteta in kolednikov.

V prijetnem in veselem razpoloženju je potekalo še slavnostno kosilo v dvorani mestne hiše. Nadvse zadovoljni so se gostje razhajali, tudi nadškof Hass, čeprav brez svojega rimskega klobuka. Najprej srno pomislili, da je klobuk pomotoma med izposojenimi narodnimi nošami na poti v Slovenijo, vendar ga tudi tam niso našli ... Sicer pa je nadškof velikodušno dejal, naj ga ima tisti, ki ga je "vzel", za spomin. Nadškofu pa bo ostal spomin, takšen ali drugačen.

Dan slovenske kulture, ki ga je vsa leta doslej zaznamoval kratek **kulturni nastop v okviru Slovenske misije**, je zadnja tri leta prerasel ne samo meje kantonov, temveč tudi države. Pod pokroviteljstvom veleposlaništva RS v Bernu in finančni pomoči domovine ter ob sodelovanju vseh slovenskih društev v Švici, Kneževini Lihtenštajn, na Predarlskem ter Slovenske misije postaja vse bolj močno kulturno vezivo slovenskega rodu na tujem ter vse iskreneje izveneva v ljubezni in hvaležnosti do domovine. Želel bi, da bi se še potem, ko morda v Švici ne bo več ne slovenskega učitelja ne slovenskega duhovnika, slovenski rojaki množično enkrat na leto dobivali na praznovanju dneva slovenske kulture in na romanju v Einsiedeln. Dokler bodo na senčni strani Alp bila slovenska srca...

p. ROBERT

Spomnimo se preteklosti, živimo sedanjost ...

Februar je minil v znamenju osebnih praznikov, saj skoraj vsako soboto po maši kaj praznujemo ali ponavljamo kakšno praznovanje, ki je bilo že prej v Sloveniji.

V društvu Slovenija e.V. Berlin so imeli občni zbor, na katerem so izvolili novo vodstvo. Nova predsednica je postala Anica Kraner, podpredsednik pa Jože Horvat. Župnik Dori je obema čestital v imenu župnije in njima ter društvu zaželel obilo božjega blagoslova pri delu.

*Nekdanji in sedanji dijaki Škofjiske klasične gimnazije Ljubljana so prehod iz leta 1999 v 2000 pričakali v Berlinu. Na silvestrovo zvečer so po slovenski maši v cerkvi sv. Elizabete v zboru zapeli pesem *Daj mi roko, moj brat*. Pred tem so si ogledali uspešno berlinsko premiero slovenskega filma *Express, ekspres* in se za spomin fotografirali z režiserjem Igorjem Šterkom ter slovenskim konzulom v Berlinu Jožefom Cirajem.*

Proslavljanje dvajsetletnice delovanja je Moški pevski zbor Komenda začel z gostovanjem v ZR Nemčiji. V Berlinu je zbor uspešno koncertiral; pred tem pa so si pevci s terase galerije nemškega zasluznega kiparja, slikarja in modnega kreatorja, 93-letnega Rudolfa Heltzla, ogledali široko razprostranjeno novo prestolnico Berlin. Pobudnik nevsakdanjega, vendar priscrpnega pevskega srečanja je bil Izidor Pečovnik, slovenski in nemški katoliški župnik v Berlinu.

V soboto, 22. 2., je Alfonz Naberžnik, slovenski veleposlanik v Berlinu, pripravil **srečanje ob slovenskem kulturnem prazniku**. Bil je čudovit večer v lepi dvorani blizu naše nove ambasade in katedrale sv. Hedvike, sedeža berlinske škofije. V kulturnem programu so sodelovali gostje iz Slovenije. Veleposlanik je vse pogostil, njegova žena Julija je spekla nad vse dobro slovensko potico. Vsi smo bili ponosni na lepo Slovenijo in na predstavnike, ki nas tu zastopajo.

Zadnjo soboto v februarju smo v župniji spet doživeli veselje! Simona in Aleksander Knez sta **h krstu pri-**

nesla malega Niklasa. Aleksandrova družina izhaja iz Laškega, Simonini starši pa so Nemci. Tudi botra sta bila obeh narodnosti: očetov (Aleksandrov) stric Silvo Knez je prišel iz Slovenije, botra pa je bila Marina, sestra mamice Simone. Presrečni Niklasov oče je želel, da bo sin tudi prek botra čutil povezanost s Slovenijo. Bilo je zelo lepo. Zvečer so se vsi skupaj udeležili svete maše, pri kateri se je vsa župnija veselila novega kristjana. V molitvi smo ga priporočili nebeškemu Očetu.

Februar, čeprav je imel letos en dan več, je hitro minil. Župnik Dori je že razposlal velikonočno pismo, v katerem razmišlja o medčloveških odnosih. "Iskreni medčloveški odnosi so zdravilo za dušo. Ni dovolj samo odpustiti, treba je tudi pozabiti. Spominjajmo se preteklosti, a živimo sedanjost."

Spominjamo se preteklosti, živimo sedanjost in glejmo naprej. Dobro pripravljeni bomo z mirom v srcu, z ozdravljeno dušo in nasmehom na ustnicah globoko doživeli praznik veselja - veliko noč!

Ko boste dobili v roke Našo luč, bo med nami gostoval MPCZ Peter Pavel Glavar iz Komende, od koder je doma Jožef Ciraj, slovenski konzul v Berlinu. Prav njemu se moramo zahvaliti, da bo praznovanje materinskega dne v soboto, 25. 3., še lepše, saj bodo našim materam zapeli odlični cerkveni pevci, otroci z učiteljico Lilijano Stajan pa bodo mamicam zaigrali igrice. Nekaj spominov na preteklost nam je izročil gospod Ciraj, in sicer fotografije iz minulega obdobja s spremnim besedilom.

M. M.

FRANKFURT

"Obljubi mu vedno zvesta bit' in on se pred pustom z njo poročit'" je zapisal France Prešeren v Ženski zvestobi. Že dolgo poroke niso omejene samo na predpustni in pustni čas. Četudi nobene ni, pust pride vseeno.

Veselo pustovanje pa smo pripravili že v soboto, 4. marca, in ga končali na pustno nedeljo zgodaj jutraj. Kar dolgo praznovanje, zlasti za tiste, ki so vso stvar pripravljali in pospravljali. Poleg številnih obiskovalcev, ki so dobro voljo in razpoloženje prinesli s sabo, je zanj in za ples skrbel **ansambel Mikola** iz Arclina na Celjskem. K temu je pripomogla še kapljica vina ali druge pijače. Večina si z maskami ni delala novih stroškov in je prišla kar s tistimi, ki jih nosi celo leto; drugi pa so le hoteli biti nekoliko lepši in drugačni, za kar so si pomagali z maskami ali pa vsaj z barvami. Po oceni žirije so si nagrade (enoletno naročnino za Našo luč oziroma Ognjišče ter buteljko penečega vina) prislužile **kopalki, sončnica in limona**. Čarovnica, Španka, krava, zajček in druge upodobitve pa bodo morale čakati na pustovanje prihodnje leto. Majhno

Pokojna Marija Remih iz Hildena

Pokojni Franc Jelenc iz Langenhagensa

priznanje za trud njihovih staršev so dobili tudi kavboji s streljanjem, batmani in mali klovni. Dobiček smo tudi letos namenili potrebam Slovenske karitas, za to pa so poskrbeli vsi, ki so prišli na pustovanje, in vsi tisti, ki so se trudili s kuhanjem, strežbo in pospravljanjem, pripravo krofov.

rem

INGOLSTADT

Noben naš praznik ni tako slovenski, kot je kulturni dan. V njem se zrcali slovensko samozavedanje. Ko še ni bilo samostojne Slovenije, ko Prešernov dan še ni bil državni praznik, so ga že Slovenci, razseljeni po vseh celinah sveta, slovesno obhajali. Vselej so s tem praznovanjem z domotožjem v srcu potrdili zvestobo domu in slovenstvu. Toda samo en dan v letu preživeti po slovensko v Prešernovem duhu bi bilo veliko premalo. Čeprav se pogosto vsiljuje vprašanje, koliko še med Slovenci po svetu veljajo vrednote, ki jih je Prešeren postavljal na vrh vrednostne lestvice, se vendar med nami dogaja mnogo slovenskega. Vse, kar

drami slovenskega duha, je slovenska kultura. Vsaka slovenska maša je poleg skrivnostno daritvenega praznovanja vere tudi slovensko kulturno dejanje, saj poslušamo branje Božje besede ter pojemo in molimo v jeziku Sonetnega venca. Prosto po pesniku bi dejal, da je naš urejen slovenski pogovor stalno pestovanje materinščine. V vzgonskih silah naroda je neslutena moč preživetja, sem prebral v nekem razmišljanju Slovence o Slovencih.

Letos smo v Ingolstadtu obhajali slovenski kulturni praznik v nedeljo, 13. februarja.

Že priprava je uglasila naše misli, da smo preživeli ta dan s slovesnim občutkom v srcu. Pri nas so gostovali naši znanci, moški zbor Vasovalci iz Ljubljane. Pri slovesni maši, ki so jo pevci spremljali z ubranim petjem, se je zbralo lepo število rojakov. Nekdo je po maši navdušen dejal: Kako lepa maša, škoda, da ni prišlo še več ljudi. Po maši smo se zbrali v slovenskem centru z mislijo na Prešerna, da bi nam srca vnel za čast dežele. Pozdravna beseda nas je spomnila, da letos obhajamo dvestoto obletnico

rojstva dveh slovenskih velikanov duha. Kot zapiše pisatelj Rebula: Leta 1800 se je rodil slovenskemu narodu Slomšek, oznanjevalec svetega, in Prešeren, oznanjevalec lepega. Prešeren je dal Slovincem visoko poezijo, Slomšek pa je Slovence učil ter s tem ustvarjal kulturni prostor, ki je bil Prešerna šele zmožen sprejeti. Po pozdravnem razmišljanju je nastopil zbor z raznolikimi pesmimi, ko "domače pesmi milo se glaseče, iz domovinske so ljubezni lile". Vasovalci so se s pesmijo sprehodili po naši ljubljani slovenski deželi, od Režije do Istre, od Bele krajine do Gorenjske in Koroške ter prek Štajerske do Prekmurja. Po končanem sporedu smo se družili še v sproščenem pogovoru in pesmi.

Ob nepozabnem doživetju in ker dobro v srcu mislimo smo hvaležni za ta dan. Hvala pevcem, ki so nam s pesmijo prinesli slovensko žlahtnost. Hvala vsem, ki so pripravljali praznovanje in pri njem sodelovali. Hvala vsem, ki so postregli in na svojih domovih gostili pevce. In ne nazadnje hvala vsem, ki ste s svojo navzočnos-

Praznovanje Prešernovega dneva

tjo prispevali svoj delež k praznovanju.

S. Gajšek

MANNHEIM

Slovenska pesem je zadonela pri nemški maši v Wallstadtu v Mannheimu. Slovenci v Mannheimu se namreč zbiramo k slovenski maši v majhni kapeli svete Neže doma za ostarele. Tam je prostora za največ trideset ljudi, če pa pride na obisk pevski zbor, je premajhna. Zato smo bili 6. februarja, ko nas je obiskal mladinski cerkveni **pevski zbor Slavček** iz Šentvida pri Stični, gostje pri nemški maši v cerkvi Kristusa Kralja. V nekdanji vasi, zdaj pa že delu mesta Mannheim, so ljudje še ohranili nekaj vaške odprtosti in so nas radi sprejeli. Le maša je bila v nemškem jeziku, ker je bil nemški župnik cel mesec na dopustu in se ni bilo mogoče dogovoriti. Pripravljenega programa pa Nemci niso navedeni na hitro spremeniti. Šentviški Slavčki so bili zaradi bolezni nekaterih razpolovljeni, a so njihovi glasovi vseeno lepo zadoneli. Tudi Nemci so jim radi prisluhnili v cerkvi ter nato še pred cerkvijo, ko so zapeli nekaj narodnih pesmi. Ko se je oglasila še harmonika, so nekateri Nemci spraševali, če je skupina iz bližine ali iz Slovenije. Če bi bili bližje, bi jih radi še Nemci kdaj povabili na svoje prireditve. Harmonikar je pritegnil zanimanje mimoidočih že v soboto, ko je igral od veselja, da ga je harmonika nedotaknjena počakala na pločniku, kjer jo je pozabil dopoldne, ko so si šli Slavčki ogledat mesto.

Posebno zanimivo odkritje je bilo, ko je Nemec, ki je sicer po rodu iz Banata, spraševal, če bodo zapeli tudi pesem **En hribček bom kupil**.

Pesem namreč pozna z nemško priredbo besedila in jo pojejo v zboru upokojencev. Vedel je tudi slovenski naslov pesmi, pa še lepo ga je znal izgovoriti. Ni pa vedel, kako so do te pesmi prišli. To je pravzaprav že drugi primer, ko sem v Mannheimu slišal tujca, da pozna slovensko melodijo in pesem. Enkrat sem namreč že srečal starejšega Poljaka, ki je med drugo svetovno vojno med begom iz taborišča namesto na Poljsko zašel v Slovenijo. Sicer so ga Nemci v Ljubljani ujeli in zaprli, a se je bolje izmazal kot v taborišču. V lepem spominu ima Slovence, ki so mu v zapor večkrat prinesli hrano. Slišal in zapomnil si je pesem "Mi, Slovenci, vinca ne prodamo", in jo zna še po petinpetdesetih letih zapeti.

Slavčki so nas potem razveselili še s koncertom v dvorani, ob slovesu pa je harmonikar razveseljeval in zabaval kar na ulici. Kar hitro se je poleg Slovencev nabralo tudi nekaj Nemcev z zadovoljnimi obrazi. Čisto drugačno doživetje, kot pred nekaj leti v Frankfurtu, ko so mimoidoči samo debelo pogledali in šli dalje.

Osemdeset let Marije Andres

Marija Andres, dolgoletna zvesta naročnica Naše luči iz Oggersheima v Ludwigshafnu, je konec januarja praznovala osemdestletnico. V Skokovi družini, v kateri se je rodila v Veliki Nedelji blizu Ormoža, je bilo šest otrok, poleg nje sta živa še dva brata, od katerih ima eden že devetdeset let.

V Nemčijo je prišla pred osemintridesetimi leti. Težko ji je bilo zlasti na začetku, saj je s seboj prinesla le dve pridni roki in si je

Šentviški Slavčki so navdušili tudi Nemce.

morala najprej zaslužiti denar, da si je lahko počasi opremljala dom. S pridnim delom si je prigarala lastno stanovanje in končno zaslužila pokojnino. Prav nič ni opaziti, da bi nosila že osmi križ, zato ne obžaluje, da je v življenju trdo delala, saj se je s tem utrdila za stara leta. Želimo ji, da ji Bog nakloni dosti zdravja in še dolgo in zadovoljno življenje z možem Herbertom.

Janez Modic

Slavljenka Marija

Lucija povzema spoznanja svoje delovne skupine.

Pri petju nas je s kitaro spremljala Melita.

Kulturni dan v Mannheimu

Slovensko kulturno društvo Dr. Franceta Prešerena je tudi letos priredilo kulturno prireditev ob slovenskem kulturnem dnevu. Vsako leto pridno pripravijo recitacije otroci slovenskega dopolnilnega pouka iz Mannheima in Ludwigshafna pod vodstvom učiteljice Dragice Ahej. Slišali smo tri pogumne recitatorke, obenem pa zaslutili bolečino učiteljice, ker je slovenskih otrok čedalje manj. Od že sicer redkih otrok pa nekateri starši nočejo poslati otroka k slovenskemu dopolnilnemu pouku. V svoji kratkovidnosti zgrešeno mislijo, da bodo več veljali, če bodo skrivali svoje poreklo. Ko pa bodo otroci odrasli, se bodo s težavo in stroški trudili naučiti nekaj slovenskih besed.

Ker bo letos minilo dvesto let od pesnikovega rojstva, se je seveda spodobilo, da poleg recitacij nastopi tudi slavnostni govornik. To vlogo je letos odlično opravil prof. dr. Marko Dvorak. Na podlagi nekaterih Prešernovih pesmi, ki jih je umetniško recitiral, je predstavil Prešernov značaj in življenje. Tudi če so mnogi prišli predvsem zaradi zabave (iz Stuttgarta je prišel zelo dober ansambel Planet X), ki je sledila kul-

turnemu programu, so lahko doživeli, da je tudi govor na kulturni prireditvi lahko zelo zanimiv in vreden poslušanja. Nekateri pa na žalost tega niso mogli spoznati, ker so ves čas bili preglasni.

Prav pomanjkanje osnovne kulture je na žalost stalnica slovenskih prireditev v Mannheimu. Naj bo martinovanje, decembrska šolska prireditev ali kulturni dan, vedno se najde del občinstva, ki ne zna prisluhniti nastopajočim ali vsaj olikano utihniti, da ne bi nastopajočim in tistim, ki želijo poslušati, motil prireditve. Če je kdo pripravljen utihniti samo takrat, ko nastopa kdo od njegovih družinskih članov, drugače pa se ne zmeni, kaj se dogaja na odru, je znamenje, da nima smisla za kulturo.

MÜNCHEN

Družabno srečanje nekdanjih učencev in učiteljev naše farne šole

29. januarja smo priredili prvo srečanje učiteljev in učencev sobotne slovenske šole. Snidenje je izredno lepo uspelo, saj se nas je zbralo kar 69.

Slovensko sobotno šolo je v šolskem letu 1972/73 s pomočjo s. Marjane Korbar in na željo staršev ustanovil

dr. Branko Rozman. Začel je s petimi učenci. Urnik je obsegal tri predmete: slovenščino, verouk in domoznanstvo, pri katerem so šolarji spoznavali slovensko domovino v besedi, pesmi in igri. Vsako leto smo priredili miklavževanje ter materinski dan, na katerem so naši učenci predstavili izvorna dela iz bogate slovenske kulture. Šolski in farni izleti, pustovanja ter kulturne in družabne prireditve so zaokroževali bogato paleto vzgojnega dela. Našo farno šolo je doslej obiskovalo 228 šolarjev, v njej pa je poučevalo 18 učiteljev. Na nastopih smo zapeli 318 pesmi, deklamirali 105 recitacij in uprizorili 30 igric. Najpriljubljenejši avtorji so bili Ivan Cankar, Pavel Golja, Josip Jurčič, Fran Milčinski in Svetlana Makarovič.

Razveseljivo je bilo, da so srečanje v celoti pripravili nekdanji učenci. Iz svojih vrst so sestavili organizacijski odbor, ki je popolnoma samostojno pripravil prireditev. Na 157 znanih naslovov so razposlali vabila in kar 69 jih je prišlo na srečanje. To dokazuje, da so se spletle mnoge prijateljske vezi in da vzgojno ter izobraževalno delo naših župnikov ni bilo zaman. Začeli smo z mašo, ki sta jo pripravili **Melita in Mojca**. Kapelo

smo napolnili skoraj do zadnjega koticčka. Vsi navzoči so zbrano sodelovali s svojimi mislimi, petjem, branjem beril, prošnjami in molitvijo. Tople župnikove besede so nam osvetlile pomen prijateljstva, slovenstva in krščanske omike. Po maši nam je dolgoletna, zvesta sodelavka **Marjana Bolčina** nanizala nekaj statističnih podatkov iz zgodovine župnijske šole. Nato so nas spretni povezovalci programa (**Veronika, Asja, Melita in Robert**) uvedli v delovno-družabni del programa. Razdelili so nas v deset skupin po letnikih rojstva in nam postavili nekaj vprašanj o šolskih doživetij in pomenu slovenščine za našo osebno, kulturno in versko rast. Spletel se je živahen pogovor. Smeh in vedro razpoloženje sta razodevala, da je bilo v šoli lepo, pa čeprav je bilo včasih težko zbrati moči in oditi k pouku, ko so nemški sošolci še poležavali v toplih posteljah. Moderatorji posameznih skupin so nam v plenumu posredovali najlepše misli in spomine. Za prijetno presenečenje sta poskrbeli **Lucija in Melita**, ki sta iz bogate zakladnice slikovnega gradiva naših albumov izbrali 51 diapozitivov. Smejali smo se njunim duhovitim komentarjem ter občudovali drobne palčke, ki so že zrastle v postavne žene in može, pa že nekdanj mogočnega Martina Krpana, vedno prešerno nasmejanega cesarja, gostilniško razpoloženje pri Obrščaku, Mišmaševo pekarijo, nadebudni višnjegorski občinski svet, modroumne Butalce, Piko Nogavičko, Žogico Nogico in še mnogo drugih likov iz zakladnice mladinske književnosti. Gostoljubne gospodinje so nam **pod Lucijinim vodstvom** pripravile razkošno večerjo z značilnimi slovenskimi dobrotami. Večer smo zaključili s pesmijo in pogov-

orom o slovenstvu, oživljali smo spomine, izmenjevali naslove. Ko je odbila polnoč, je v naših srcih trdno izvenel sklep: še se bomo srečali.

Slovenija na poti v Evropsko skupnost

17. februarja smo gostili člane nemške konference Slovenskega svetovnega kongresa. Tomislav Pintarič, sodelavec nemškega Vzhodnega pravnega instituta, nam je v predavanju orisal, kako daleč je Slovenija pri prilagajanju svojega pravnega sistema Evropski skupnosti. Kljub velikemu napredku je pogrešal več odločnosti pri sprejemanju novih zakonov in grajal počasnost slovenskih sodišč. V živahni debati, ki jo je povezoval Janez Šket, so udeleženci izrazili svoje pomisleke o slovenskem pravnem sistemu. Zahvaljujemo se predstavnikom Slovenskega kongresa za organizacijo predavanja.

OBERHAUSEN

Prišel je čas okoli pusta

Predpustni čas daje nekaterim skupnostim v župniji svojski pečat. Ta je

sicer nekoliko drugačen od tistega pred desetletji, vendar ostaja to čas veselja in družabnosti. Sivi vsakdanjiki, oddaljenost drug od drugega potrebuje tudi tovrstne skupne trenutke. Letos so pustna srečanja pripravili v **Wettru, Götersloju, Krefeldu** in po tradiciji zadnjih let največjega v **Moersu**. Zadnjemu je svojski pečat dal rojak **Vojko Bregar** z ansambлом svojih fantov. Le zavrteti se je bilo treba.

Da bi pustno veselje odmevalo tudi v postnem času. Veselo pogledimo vase in naredimo "korake boljšega" k Bogu ter sočloveku.

Srečanje z Abrahamom je dan pred našim rednim srečanjem v februarju praznoval **župnik in dekan Radler**. Njegova prisrčnost in prijaznost, ko nas večkrat obiše na pomašnih srečanjih, ustvarja domačnost. Že na uradnem sprejemu dan prej se je s pohvalo spomnil tudi Slovencev. Z veseljem smo ga povabili medse in mu voščili in zaželeli božjega blagoslova na duhovniški poti. Bil je vidno vesel in hvaležen, še posebej ko so mu par pesmi zapeli **Slovenski fantje** iz Moersa.

Krst Davida Erzmannja iz Eschweilerja

70 pomladi Ivanke Resnik iz Essna (z vnukom), prepojenih z globoko vero in srčno dobroto

Ob koncu lanskega katehetskega srečanja otrok in njihovih staršev v Niedermühlnu so si izrekli željo in pripravljenost, da se spet srečajo. Znova so se zbrali (kar 52 po številu) letos od 3. do 5. marca in razmišljali na temo **Nosiš me v svojih rokah**. Ob poteh Jezusove mladosti so razmišljali, se pogovarjali po skupinah ter ustvarjali. Seveda ni manjkalo prijetne družabnosti in veselja. Vmes je bila namreč ravno pustna sobota, primerna tudi za skupno veselje. Ni čudno, da je bila ob zaključku katehetskega srečanja znova izražena želja in obljuba - na svidenje ob letu!

Dom sv. Jožefa v Moersu, kjer redno in požrtvovalno vadi zbor Slovenski cvet, postaja čedalje bolj priljubljen

(Krefeld) Bog živi, Zaliko in Jožeta Hödl za 50 zlatih let!

za različna praznovanja. Na pustno soboto, 4. marca, smo se v velikem številu zbrali ter nazdravili Ivanu Zupanu za njegovo 70-letnico. Ivan je dobro poznan, veselega značaja in zna ustvarjati prijetno družbo. Vedno rad pomaga pri skupnih zadevah, pa tudi "meh in smeh" harmonike mu nista neznanki. Bog te živi, Ivan, še mnogo let zdravega, veselega in prijetnega med rojaki.

V mojem srcu je sveta podoba

Ob tej misli pisatelja Cankarja so izzvenevali letošnji dnevi mater in očetov - v **Gütesloju, Krefeldu, Wettru, Eschweilerju in osrednji v Essnu (tudi za Oberhausen)**. Hvaležne misli, združene v molitev za rajne starše, prošnja molitev za žive se je prepletala med pesmijo in vezano besedo pred Materjo Marijo. Naj jih poda Sinu, naj jih sprejme in naj se uresničujejo ob našem trudu in sodelovanju z milostjo. Jubilejno sveto leto nas k temu še posebej kliče.

STUTTGART

20 stoletij Cerkev in Cerkev na Slovenskem v 20. stoletju

V Untermarchtalu smo se tokrat zbrali z namenom, da nekoliko pogledamo v preteklost vesoljne Cerkve in na dogajanje v slovenski Cerkvi v zadnjem stoletju. Seminar naj bi vodil dr. Janez Zdešar, vendar je moral zaradi smrti v družini svojo udeležbo odpovedati. To nalogo sva potem prevzela z mons. Janezom Pucljem.

Zgodovina je učiteljica življenja in nas resnično lahko veliko nauči, če ji znamo prisluhniti. Sveto leto pa nas nagovarja, da pogledamo na začetke in na dogajanja v Cerkvi, da bomo videli v ozadju tudi Božje delovanje.

Mlada krščanska skupnost, Cerkev, prejme na binkošti Svetega Duha, moč od zgoraj, ki vstopa v človeka, v zgodovino, spreminja ljudi ter jih osvobaja strahu in neznanja, suženjstva vsem mogočim psihičnim, naravnim in tudi družbenim prisilam. Ta moč podira vse pregraje narodnih, jezikovnih, rasnih, kulturnih in drugih razlik med ljudmi. Cerkev zbira ljudi in narode v novo skupnost in postaja kvas osvobojenega združenega in prenovljenega človeštva. Iz majhnih začetkov se je Cerkev v dveh tisočletjih razširila po vsem svetu. Kaj je ostalo do danes od tistega, kar je bilo še pred 1000 leti tako mogočno? Kraljestva in gospostva, ideologije in oblike družbene ureditve, da, celo nekatera ljudstva so izginila z obličja naše zemlje. Cerkev pa je še vedno tukaj, z istim evangelijem, z isto veroizpovedjo, z istim papeštvom in apostolskim nasledstvom. V preteklosti je bila Cerkev pomembna na področju kulture, šolstva in znanosti, zdravstva in socialne pomoči, marsikje je to tudi danes.

Mons. Puclj je nekoliko osvetlil obdobje delovanja svetih bratov Cirila

Mladinski zborček Veneti popešča bogoslužja in druge prireditve.

Kulturni večer sta obogatila sopranistka Milena Morača in dramski igralec Jurij Souček.

in Metoda med našimi predniki ter usodo, ki je nadškofa Metoda doletela, da je moral dobri dve leti prisilno preživeti v teh krajih (v Ellwangenu). Orisal je tudi dogajanje v Cerkvi na Slovenskem v zadnjem stoletju.

Prešernov dan

Skupno slovensko praznovanje kulturnega dne je bilo v soboto, 12. februarja, v Stuttgartu. Organizacijo prireditve je prevzelo SKUD Triglav iz Stuttgarta, sodelovala pa so še SŠKD Triglav Sindelfingen, SKD France Prešeren Manheim, SKUD Kajuh Uhingen, SKPD Mura Bönningheim, Slovenski muzikantje Sindelfingen, KD Slovenija-Stuttgart ter Slovenska dopolnilna šola Baden Württemberg in Slovenska župnija Stuttgart. Gost večera je bil klub harminikarjev Gablenberg.

Ob bogatem kulturnem programu, ki ga je povezoval prof. Vinko Kralj, je številno občinstvo prisluhnilo tudi pozdravom generalnega konzula Fedorja Gregoriča ter dr. Karla Tischlerja, ministerialdirigenta za

kulturo, šolstvo, mladino in šport v Stuttgartu.

Po kulturnem programu je za družabnost in ples poskrbela skupina Planet-X iz Esslingena.

V nedeljo, 20. februarja, pa sta KD Slovenija-Stuttgart in Svetovni slovenski kongres-Konferenca za Nemčijo v okviru društev priredila lep **kulturni večer**. Na prireditvi so poleg članov KD Slovenija-Stuttgart in njihovega mešanega zbora (ki se je prvič javno predstavil) sodelovali še oktet Šocelj iz Sindelfingena ter sopranistka ljubljanske opere Milena Morača in dramski igralec Jurij Souček.

Oba gosta sta številne udeležence navdušila s svojim umetniškim izvajanjem. Tako je Prešernov preroški duh oživel v interpretaciji g. Součka in nam Slovencem v tujini položil na srce vrednote, ki so oblikovale naš narod. Ob tem slavju smo se spomnili 200-letnice rojstva dveh slovenskih velikanov Prešerna in Slomška, pa tudi drugih letošnjih jubilejev: 450-letnice prve slovenske tiskane knjige, Trubarjevega Katekizma in Abecednika, ta je zagledala luč sveta prav v naših krajih (v Reutlingenu),

ter 100. obletnice rojstva svetniškega kandidata, škofa Antona Vovka.

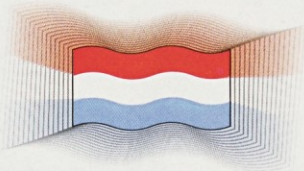
Obiskovalce je veselo presenetil tudi obisk Jurčičevega Krjavlja, ki je napolnil dvorano s smehom do solza. Tako smo ob kulturnem prazniku spoznali še enega mojstra slovenske besede - Josipa Jurčiča ter igralca g. Jurija Součka.

Po prireditvi smo ostali z gosti in sodelujočimi ter obiskovalci še dolgo v večer ob prijetnih pogovorih ter prepevanju narodnih pesmi.

Slovo v Holzmadnu

V četrtek, 27. januarja, je po težki in dolgi bolezni **Gospod poklical k sebi Ano Thierer**, roj. Zajec. Rodila se je leta 1929 na Verju pri Medvodah. V letih, ko je bilo v domovini težko najti primerno delo in si urediti življenje, je prišla v Nemčijo. Tukaj si je hitro našla delo, se vživela in si našla prijatelje. Med temi je bil tudi Rudolf Thierer, s katerim se je poročila. On ji je med boleznijo zvesto stal ob strani, jo negoval in obdržal vse do zadnjega doma. Pokopana je bila v soboto, 29. januarja, v navzočnosti

sorodnikov iz domovine ter znancev in prijateljev od tukaj. Pri pogrebu je poleg nemškega župnika sodeloval tudi g. Pavel Uršič.

N I Z O Z E M S K A

HEERLERHEIDE

Lepo vabimo vse prijatelje iz Nizozemske in bližnje Nemčije, naj se udeležijo prave slovenske velikonočne procesije v cerkvi sv. Kornelija v Heerlerheideu. (Z avtoceste Aachen-Antwerpen izstopite na odcepu Heerlen - Noord, se peljete proti Langdraafu, zavijete pri krožnem otoku proti Heerlerheideu, pri prvem semaforju na desno, peljete nekoliko po klancu in kmalu zagledate na levi strani cerkev z dvema zvonikoma.) Navdušeni boste, kako pri nas na Nizozemskem pri vstajenski procesiji sodelujeta slavni jubilant - slovenski pevski zbor Zvon in krajevna kraljeva godba.

Župnik Lojze Rajk

Velikonočna procesija

**OZNANILA
IZ NAŠIH ŽUPNIJ**

FRANCIJA

PARIZ

Med velikonočnimi prazniki bo med nami mag. Božo Rustja. Vodil bo duhovno velikonočno obnovo v Châtillonu.

Na cvetno (oljčno) nedeljo bo imel premišljanje ob 15.30. Nato bo blagoslov zelenja v dvorani slovenskega doma in maša ob 17. uri.

Na veliki četrtek, petek in soboto bo premišljanje ob 20. uri.

Sveta maša ali liturgija dneva se bo vedno začela ob 21. uri; razen na cvetno in velikonočno nedeljo, ko bo začetek sv. maše ob 17. uri.

Chilleurs-aux Bois

Skupna maša bo na velikonočni ponedeljek, 24. aprila, ob pol enajstih dopoldne v župnijski cerkvi. Eno uro pred mašo bo priložnost za zakrament sprave. Pridite malo prej, da dobro pripravimo pesmi in liturgijo. Vsi prisrčno vabljeni!

Velikonočni obredi v Méricourtu

Na cvetno nedeljo bo sv. maša ob 10.30.

Na veliki četrtek bo sv. maša ob 20. uri.

Na veliki petek bo liturgija ob 20. uri.

Na veliko soboto bo blagoslovitev jedil ob 11. uri v Bruay La Buisserie.

Zvečer bo sv. maša v Mericourtu ob 20. uri.

Na veliko noč bo sv. maša ob 10.30.

NEMČIJA

MÜNCHEN:

SLOVENSKA MAŠA: Naše maše v aprilu so v cerkvi Svetega Duha na cesti Tal, v bližini Marienplatzu vsako nedeljo ob 16.30. Pol ure pred mašo je priložnost za spoved. Vsako prvo nedeljo v mesecu je pol ure pred mašo molitev za duhovne poklice in mir v svetu. V maju, juniju, juliju in avgustu bodo maše spet po poletnem redu ob 17.30.

PRVI PETEK, 7. aprila in 5. maja. Maša s križevim potom ob 19. uri v župnijski kapeli. 14. aprila bo kakor vsak petek v postu maša s križevim potom ob 19.00.

ŠOLA bo 1. aprila in 6. maja od 9.00 do 11.30.

GENERALKA za materinski dan bo 8. aprila ob 9.00 v dvorani na Blumenstr.

MATERINSKI DAN bo 9. aprila po maši. Uprizorili bomo Vandotovega KEKCA. Vabimo vse ljubitelje slovenske kulture, da s svojo navzočnostjo izrazijo priznanje Šolarjem, ki so se naučili zahtevno igrice.

DUHOVNA OBNOVA bo v soboto, 8. aprila, od 9.00 do 18.00 v našem župnišču. Duhovna obnova je namenjena osebnim poglobitvi in pripravi na veliko nočne praznike. Vabljeni vsi župljani.

VELIKI TEDEN:

CVETNA NEDELJA, 16. aprila, nedeljska maša ob 16.30 pri Sv. Duhu s procesijo z butaricami.

VELIKI ČETRTEK, 20. aprila, maša ob 19.00 v naši kapeli

VELIKI PETEK, 21. aprila, križev pot ob 15.00 v naši kapeli

VELIKA SOBOTA, 22. aprila, vstajenska maša ob 21.00 v naši kapeli

VELIKA NOČ, 23. aprila, slovesna maša ob 16.30 pri Sv. Duhu

VELIKONOČNI PONEDELJEK, 24. aprila, nezapovedan praznik. Maša ob 19.00 v naši kapeli.

BIRMA IN PRVO SVETO OBHAJILO bo 14. maja. Birmovalec bo škof Pirih.

Waldkraiburg

Maše v farni cerkvi Kristusa Kralja 1. in 15. aprila ter 6. in 20. maja ob 19.00. Pol ure pred mašo priložnost za spoved. Opozorjamo na poletni začetek maš ob 19.00.

Rosenheim

V cerkvi ob pokopališču 9. in 16. aprila (ne 23.!) ob 11.15 ter 14. in 28. maja ob 11.15. Pol ure pred mašo priložnost za spoved.

Traunreut

Torek, 18. aprila, bo priložnost za velikonočno spoved. Župnik vas bo obiskal na domu.

Freilassing

9. aprila in 16. maja ob 16. uri v farni cerkvi.

STUTTART:

Svete maše aprila in maja:
STUTTART - Sv. Konrad: 2., 9., 16., 20. (ob 19.00), 22. (ob 22.00) in 30. aprila, ter 7., 14. in 21. maja ob 16.30

BÖBLINGEN: Sv. Bonifacij: 2. aprila in 7. maja ob 10.00

SCHW. GMÜND: Kapela sv. Jožefa: 9. aprila in 14. maja ob 9.30

SCHORNDORF: kapela-sestre: 16. aprila in 21. maja ob 8.45

AALEN: Sv. Avguštin: 16. aprila in 21. maja ob 11.00

HN-BÖCKINGEN: Sv. Kilian, SOBOTA, 15. aprila in 27. maja ob 17.00

OBERSTENFELD: Srce Jezusovo: 23. aprila in 28. maja ob 9.00.

ESSLINGEN: Sv. Elizabeta: 23. aprila in 28. maja ob 17.00

SOBOTNA ŠOLA: Stuttgart: 1. in 15. aprila ter 6. in 20. maja od 10.00 do 12.00.

B'blingen: 2. aprila in 7. maja ob 9.00.

Tečaj slov. jezika za mlade in odrasle - ob četrtek (od 19.30 do 21.00)

Pevska vaja za mlade: četrtek (19.00 - 21.00), za odrasle: torek, 19.00-21.00

Tečaj računalništva: petek, 18.30 - 20.30

Nogometni trening: ponedeljek (19.00 - 21.00)

Konzulami dnevi - Sophiehstr. 25/II: 1. in 3. četrtek v mesecu, (9.00 - 16.00).

Tel.: 089/ 543-98-19.

9. in 10. 4., obisk Škofjeloškega pasijona v domovini s KD Slovenija-Stuttgart

16. 4., cvetna nedelja - blagoslov butaric in zelenja v Schorndorfu, Aalenu in Stuttgartu

22. 4., velika sobota - blagoslov velikonočnih jedil.

B'blingen ob 14.00, Esslingen ob 16.00 in Stuttgartu ob 18.00 ter zvečer po obredih ob 22.00

23. 4., VELIKA NOČ, slovesna praznična sv. maša ob 16.30 v cerkvi sv. Konrada

1. 5., šmarnice na Hohenrechbergu ob 15. uri.

14. 5. materinski dan

REUTLINGEN: Sv. maše:

Bad Urach, St. Josef: 4. in 18. marca ter 1. in 15. aprila ob 17.00.

Pfufflingen, St. Wolfgang: 12. in 26. marec ter 9. in 23. april ob 17.00.

Göppingen: St. Joseph, 1. april ob 15.00

Pisarna, Krümerstr. 17, je odprta po predhodnem dogovoru ob četrtek!

Kristo Srienc: SPRTA BRATA

Naslednje jutro je Damoklejev meč zamigal: Jošt je prejel grozilno pismo, a nepodpisano: "Kar pripravi se na smrt. Ravničarjevino si si itak krivično prisvojil. Kmalu ti bo odklenkalo. Še preden bo poletje mimo, boš pokopan kakor pes!"

Jošt pisma ni pokazal ne ženi ne materi ne Manici. Manici pa le ni ušlo, da je dobil brat pismo.

"Pošto si dobil; ali je kaj novega?"

"Nič posebnega ni!"

Joštu so ponovno namignili, naj se vključi v tajno nacionalsocialistično gibanje. Opažal je, kako spretno in daljnosežno so nove ideje zajele tudi podeželje.

Junija je dobil drugo grozilno pismo. Tokrat ga ni mogel skriti pred Lonico. Ta je bila vsa zbegana, ko je brala: "Če ne izgineš takoj, boš likvidiran. čez mesec dni te bomo zagrebli kot crknjenega psa."

"Kdo", se je hlipaje izvilo iz Loničinih ust, "bi bil zmožen kaj takega groziti, kaj šele storiti?"

Skrbneje je odslej zaklepala zvečer hišna vrata ter opazovala, da bi se kdo neopaženo ne približal.

Jošta je grožnja notranje močno zaposlovala. Na zunaj tega domačim ni pokazal.

Ko je bil nekega dne sam na vrtu, pride mimo župnik. Jošt je bil tako pogreznjen v misli, da gospoda ni niti opazil.

"Dober dan, Jošt! Tako si ves v mislih, da bi me kmalu spregledal."

"Res, gospod župnik, tako tiho ste prišli, malone zalezli ste me. Sicer pa imam vzrok, da sem zamišljen."

Povabil je župnika v hišo. Čutil je potrebo, da mu pokaže grozilno pismo.

"Včeraj sem prejel to pismo; preberite ga!"

Ko je župnik čez pol ure odhajal, se je čutil Jošt kakor prerojenega. Župnik je zbudil v njem močno samozavest, razblinil ves njegov strah.

"Tudi v nacistično organizacijo me vabijo, učitelj je bil že večkrat tukaj in mi je zelo prigovarjal. Odklonil sem, da kot kmet ne utegnem."

"Prav, izogibaj se te družbe, ki prodaja Avstrijo. Izgovarjaj se, kakor veš in znaš!"

Ko je duhovnik že stopal proti domu, so v Joštovem srce že zvenele njegove besede: "Stoj trdno kot nakovalo, na katerem se kuje; znamenje moža borilca je, da dobiva udarce in da zmagá."

In Jošt je čutil po župnikovem odhodu, kako ga je njegova navzočnost uravnovesila in pomirila, mu dala moč. Na grozilno pismo sploh ni več mislil.

Državni udar

"Državni udar", je šlo od ust do ust.

Kancler je umorjen. Rjava roka se je stegnila po domovini Avstriji. Kljukasti križ na pohodu. Mrzlično so se širile nasprotujoče si vesti.

Lonica je vsa bleda in prestrašena samo sebe spraševala, ali se uresničuje grožnja v grozilnem pismu. Jošt je skušal ohraniti mir. Toda ko je začelo pokati spodaj na trgu in ko se je zvedelo, da so trije, svoj čas iz Nemčije naseljeni kmetje obstreljevali orožniško postajo ter je razorožili, so se ljudje, tudi Jošt, zavedli, da je stanje resno. Iz raznih krajev so prihajale vesti, da so prevratniki prevzeli oblast. Spodaj v dolini so oborožena SA (paravojaška nacistična organizacija) pa tudi oboroženi civilisti nervozno dirjali po cesti.

Čas je silno počasi mineval. Bilo je skrajno mučno, ker nisi vedel, kakšno je resnično stanje. Nihče ni imel točnega pregleda; mučna negotovost in zaskrbljenost sta kot môra ležali nad deželo.

Jošt se ni mogel otresti bremena zadnjega grozilnega pisma.

- Ali se naj skrijem? Toda pred kom? se je spraševal.

(Schaan) Ribniški oktet poje na proslavi dneva slovenske kulture.

Pred hišo v lipovi senci stoji otroški voziček. Iz njega Tonček brezskrbno stega svoje rokice ter se nedolžno smehlja. Ta smehljajoči otroški obrazek mu pravi: - Ostani!

In Jošt se odloči, da ostane.

Kot v zahvalo za to odločitev se mu sinček v vozičku nedolžno nasmehne. V tem trenutku prihiti kar vprek po strmini sosed Luka ter plane k Joštu ter hlipaje v pretrganih stavkih zakliče: "Jošt, skrij se; za življenje ti gre! Na trgu sem slišal, da ima SA ukaz, naj te za vsako ceno zajame živega ali mrtvega. Beži ali pa se skrij! Vsak čas so lahko tu!"

In Luka je zbežal z dvorišča ter izginil za vogalom.

Lonica je morala nekaj ujeti. Vsa tresoča se je kriknila: "Jošt, skrij se, tu spodaj na cesti prihajajo trije od SA; gotovo so namenjeni k nam. V kaščo se skrij! Če treba, lahko skočiš na spodnji strani skozi okno in v nekaj skokih si v gozdu!"

Jošt se je ozrl dol na cesto. Bajoneti so se svetili v soncu. Najkasneje v desetih minutah bodo tu. Še kratek pogled na Tončka v vozičku in Jošt je planil v kaščo ter jo znotraj zaprl z zapahom. Loničin nasvet ni bil slab. Skozi špranje je lahko opazoval vse, kar bi se utegnilo goditi na dvorišču pred hišo. Videl je, kako je Lonica odpeljala voziček z otrokom v vežo. Koj nato sta prišla dva moža SA ter se ustavila pred vežnimi vrati. Eden je ostal z naperjeno puško pred vhodom. Drugi je obšel hišo ter se ustavil pred nasprotnimi stranskimi vrati. Komaj sta zasedla položaje, se je pripeljal z motorjem na dvorišče tretji član SA, na videz višjega čina. Vozilo je postavil, verjetno iz preračunane taktite, nekoliko stran, nedaleč od kašče. Lov na gospodarja Jošta se je začel. Z revolverjem v roki je planil tretji mož v hišo. V veži mu je stopila nasproti Lonica z otrokom v naročju.

"Kje je tvoj mož Jošt Ravničar? Če mi ga takoj ne izročiš oziroma ne izdaš, te na mestu ustrelim!"

"Kaj pa vam je naredil, da ga lovite kakor razbojnika?"

"Molči, baba! Povej, kje je Jošt Ravničar!"

Medtem ji je nastavil pištolo na prsi.

"Pred pol ure je odšel tja v bajto, da bi v sobi popravil pod. Pa se še ni vrnil!"

Mož SA jo je sumljivo pogledal: "Pokaži, kje je ta bajta!"

Lonica je odložila fantka v voziček, ter s sklenjenimi rokami začela prositi: "Ne storite mu nič žalega! Samo, če mi to obljubite, vam pokažem pot."

(London) Milka s slovenskima prijateljema, pokojnima Petrom Selakom in Vilkom Savričem

"Nobene besede več. Če je tvoj mož nedolžen, vedi, da ga naš führer ne bo ubil."

Medtem je Lonico surovo porinil skozi vrata.

"Če si nas nalagala, te kar tam ustrelim. - Kje je ta bajta?" je želel že z umirjenim glasom vedeti.

"Je blizu, samo nekaj sto korakov je do tja."

Vsi trije so z Lonico krenili proti bajti.

"Imejte puške pripravljene. Če bi tič hotel zbežati, ostro streljajta!" je naročil tretji mož SA.

Jošt je v kašči skozi špranje vse točno zasledoval. Odrinil je zapah, zagrabil gumijasti plašč, zlezal vanj in ko je slutil svoje zasledovalce na pol poti k bajti, se je pognal iz kašče na motorno vozilo, ga vžgal ter z njim oddiral po klancu navzdol in po prvi stranski poti v hribe, kjer je poznal vsako gozdno pot. Čez dobre pol ure, deloma čez drn in strn, se je ustavil sredi gozda svojega daljnega sorodnika, ki je imel tam kot oglar svojo kolibo, ob kateri je žgal oglje za bližnjo in daljno okolico.

Lonica je medtem peljala može SA proti bajti. Vedno zno-va je obstala ter jokaje na kolenih prosila poveljnika, naj vendar prizanese njenemu možu, ki da nikomur ni storil nič žalega.

"Ukaz je ukaz!" je ta suhoparni zinil ter jo ošvrknil s strupenim pogledom. Komaj pičlih petdeset korakov pred bajto se je Lonica glasno ihteč odtrgala od trojke ter zarjula: "Za Boga, ali naj vam ga jaz izdam kot nekoč Judež Gospoda?"

Krčevito je zamahala z rokami in kakor blazna odhitela nazaj proti hiši.

Trojka se je vsa zmedena ustavila ter zrla za bežečo žensko. V prvem hipu ni vedela, ali naj za njo strelja ali ne.

(Mannheim) Harmonika je zvalila k plesu kar pred cerkvijo.

“Zblaznela je! Če še ni, pa bo, ko bomo odvedli moža, katerega nikdar ne bo več videla. Pripravita puške!” je ukazal poveljnik, ko so obstali pred bajto.

Vrata so bila na stežaj odprta. Že pri vhodu so ležale deske in orodje za polaganje poda. Vse je kazalo, da je še pred kratkim tu nekdo delal in da se ženska ni lagala. Tudi njeno obnašanje je pričalo, da je govorila resnico. - Toda o tistem, ki so ga iskali, ni bilo več ne duha ne sluha. Ko se je trojka čez dobre pol ure neuspešnega iskanja vrnila v hišo, da bi se znašla nad ženo, je bila hiša popolnoma prazna. Prazen otroški voziček je stal v veži. Vse prostore, celo omare, so pretaknili, toda zaman. Še večje je bilo presenečenje, ki se je spreminjalo v divjo jezo, ko je poveljnik opazil, da ni več vozila, ki ga je pustil na dvorišču. V togoti je klical vse hudiče. Tedaj je pred hlevom opazil starikavega hlapca z gnojno enokolnico. Skočil je k njemu, mu dal s škornjem brco ter zavpil: “Kje je moje vozilo?”

Hlapec, ki je pri brci padel na zadek, se je pobral ter segel z rokami po ušesih, kot bi hotel pokazati, da je gluha. Trojica je nato preklinjaje odkorakala ter končno izginila za klancem.

Dan nato so domovini zveste čete zasedle trg z okolico. Državni udar se je nadvse klavno končal za tiste, ki so pri tem puču sodelovali kot izdajalci svoje domovine Avstrije.

Naše podeželsko ljudstvo se je koj prvi dan po puču zopet vrnilo k svojemu vsakdanjemu delu. Krivci domačini, ki so sodelovali, so se potuhnili. Bile so to po večini osebe, ki se tako rade ponašajo s parolo o “nedeljeni Koroški”. O njih je po neuspelem puču neki list zapisal sledeče: “Kot svoječasni “rešitelji” koroškega vprašanja so se ti ljudje tokrat izkazali kot najbolj vneti rušilci Avstrije. Izdajalci države Avstrije leta 1934 pri puču niso bili Slovenci,

temveč ljudje, ki tako radi poudarjajo svoj patriotizem in svoje zasluge za domovino.”

To dejstvo se pač ne da izbrisati iz zgodovine. Brambovcem za časa plebiscita bi upravičeno lahko zašepetali na uho: “Izprašajte si vest. Ko je šlo leta 1920 z južno Koroško samo za košček avstrijskega ozemlja, sta zagrabila za orožje, ko pa je šlo leta 1934 za celotno avstrijsko domovino, ste jo kot izdajalci prodali.”

Dan po ponesrečenemu puču se je Jošt vrnil domov. Vozilo, s katerim se je prejšnji dan rešil pred zasledovalci, je oddal na komandi domovini zvestih čet, ki so v teku zgodnjega jutra zasedle trg in okolico. Pučisti so se razkropili. Nekateri so se umaknili preko meje v Jugoslavijo. Pri Ravničarju se je življenje zopet normaliziralo. Delo je priganjalo. Prijeti je bilo treba za srp in koso, za plug in za vprego.

Bila je kresna noč, čarobna kresna noč, tiha kot zaspano planinsko jezero, dehteča kot rožmarin, noč, skrivnostno zaljubljena kot tedaj, ko sta si dala Jošt in Lonica prvi poljub. Kakor nekoč sta sedela tudi danes pod lipo pred hišo tesno drug ob drugem, z roko v roki.

Pogovarjala sta se bolj s srcem kot z usti. Besede so bile prelepe, da bi jih smel kdo slišati. Niti angeli ne. Govorilo je dvoje pričakujočih src; pričakovala sta drugega otroka.

“Nocoj hodijo žalik žene okrog in sipljejo srečo v družine, kjer pričakujejo otroka in ga z veseljem sprejemajo pod streho,” je zašepetala Lonica ter stisnila Joštovo roko.

Jošt je pritist vrnil s poljubom.

“Vsak otrok, ki nama ga da Bog,” je povzel Jošt, “bo kakor sončni žarek, ob katerem bo na novo vzplamtela najina ljubezen.”

Nekaj časa sta nato molčala. Zvezde v lazurju so gledale dol na srečno zakonsko dvojico sredi tihe kresne noči.

(Schaan) Potomka prvega rodu – Irina Kavčič v zavetju dveh velikanov slovenstva

“Če bo fantek, veš Jošt, ga bova darovala Bogu; duhovnik naj bo - seveda, če ga bo Bog poklical ter ga hotel sprejeti.”

Kresna noč se je nagibala že na polnoč, ko sta Jošt in Lonica vstala ter z roko v roki odšla v hišo.

Da žalik žene ne bi šle mimo hiše, je Lonica v sobi odprla okno ter na mizo položila pogačo, spečeno prejšnji dan. Še sta pomolila skupaj kratko molitev ter legla k počitku.

Čarobna kresna noč je legla na speče in uspavala vso Ravničarjevino.

Kakor skrivnostne vešče so priplesale v nočni tišini žalik žene ter se spustile skozi odprto okno. Ustavile so se nad gospodarjem, nad gospodinjo, nad Tončkom, ležečim v otroškem vozičku, nazadnje še nad detetom, spečim pod Loničinim srcem. Nato so se v pozorno tančico zavite nočne gostje spustile na mizo s pripravljeno pogačo ter jo trikrat obkrožile. Tiho, kot so prišle, so se zatem neslišno spustile skozi okno ven, v kresno noč, da bi še drugim naznanile srečo.

Kresna noč, oj kresna noč,
ti imaš čarobno moč;
kar žalik žene nocoj žele,
to vse prerado izpolni se!

Ko je stolpna ura pri Sv. Jakobu odbila polnoč, so izgubili vsi v kresni noči sproščeni duhovi svojo čarobno noč. Vrniti so se morali na svoj kraj, v svoje skrivnostno bivališče. Tudi žalik žene so se vrstile v svoje zaklonišče, v pričakovanju, da jih njihova kraljica vnovič pošlje med človeške otroke, dobrim v pomoč, hudobnim v škodo.

Kdaj bo to? - Če ne prej, pač prihodnjo kresno noč!

Veliko je bilo veselje v družini, ko so teden po kresu pri Ravničarju dobili krepkega zdravega fantka. Tonček, ki je

že shodil, je dobil bratca. Mama je želela, da so mu pri krstu dali ime Zdravko. Ko so se vrnili kristitelji z malim Zdravkom iz cerkve domov, so našli v hišna vrata vtaknjeno pismo.

Ko ga je Jošt odprl, je prebledel. Lonica je to precej opazila. Vznemirjena je stopila k možu, zvedavo pogledala preko njegove rame ter vprašala: “Je zopet kaka groznja?”

Jošt je samo prikimal. Roka mu je omahnila in pismo mu je zdrknilo iz rok. Lonica ga je pobrala ter na glas čitala: “Ravničarjevim v vednost! V koroškem koledarju so načrtovani določeni dogodki. V zvezi z enim med temi so že predvidena številna imena, med njimi tudi tvoje. Določen je že dan, ko bo narejena čistka od Šmohorja do Labota, in to bolj radikalno, kot se ti sanja. Ne misli, da boš izvzet ti ali kdo izmed tvojih. Vsi boste odpeljani tja, od koder ne bo več vrnitve. Ravničarjevina bo zopet prazna, da jo zasedejo ljudje, ki so je vredni. Živet ni Akire.”

Potrta, vsa zamišljena sta zvečer, po odhodu kristiteljev, sedela Jošt in Lonica v sobi. Jošt je držal pismo v rokah, kot bi hotel iztisniti iz njega njegovo skrivnost. Kar mu ga vzame Lonica iz rok: “Jošt, ali si si ogledal podpis?”

“Čemu?”

“Zdi se mi, da ta skrivnostni podpis ni brez pomena! Da nekaj zakriva. Beri ga zadenjsko!”

“Žvet ni Akire! Saj je nečitljiv!”

“Ni res! Beri zadenjsko!”

Jošt bere: Tevž in Erika! Za zlomka, torej te peklenške igre še ni konec.”

Dolgo sta še sedela Jošt in Lonica tisti večer ter ugibala, kaj bi ta groznja pomenila. Bilo je že precej čez polnoč, ko sta legla ter končno oba utrujena zaspala.

Joštu se je sanjalo, da v roki drži grozljivo pismo. Trudi se, da bi ga prebral. Toda črke se mu po vrsti izmikajo, da ga ne more prečitati. Ko se tako trudi in napenja oči, da bi ga prečital, priplavajo skozi okno žalik žene, oblečene v prozorno tančico. Kot breztelesni duhovi zaplešejo nad posteljo ter rahlo zapojejo. Tako rahlo, da jih Jošt komaj, a vendar še razločno sliši:

“Sreče daj vam dobri Bog, in vseh obvaruj vas nadlog! Bog sam čez osem let bo rešil vas, ko hoteli bodo izseliti vas!”

V dveh nasproti si stoječih vrstah se žalik žene postavijo nad spečo družino in Jošt jih sliši, kako začenja otvarjaje prva vrsta:

(Eschweiler) Butarice – različne, lepe, naše domače

Se nadaljuje

SPET DRAŽJA BENCIN IN CESTNINA

Na bencinskih črpalkah so cene motornega bencina in različnih vrst neosvinčenega bencina dražje za 3,9 odstotka. Za devet odstotkov so se podražile tudi cestnine za prvi cestninski razred. Neosvinčeni 95-oktanski bencin po novem stane 128,1 tolarja za liter (stara cena 123,3 tolarja), za liter motornega 98-oktanskega bencina je treba odšteti 141,7 tolarja, neosvinčeni 91-oktanski bencin stane 127,6 tolarja, neosvinčeni 98-oktanski pa 135 tolarjev. Po novem je cestnina za prvi cestninski razred na avtocestnem odseku Šentilj-Maribor 150 tolarjev, na odseku Hoče-Arja vas 470, Arja vas-Vransko 180, Ljubljana-Razdrto 640, Divača-Fernetiči 110, Naklo-Ljubljana 230, za uporabo hitre ceste Vipava-Vrtojba pa je treba odšteti 240 tolarjev.

RIBNICA

Na letošnjem, 5. srečanju etnografskih mask iz Slovenije in tujine se je kljub dežju zbralo dobrih 10.000 ljudi, ki so spremljali sobotni sprevod prek 30 skupin z več kot 1000 maskami. Pustno društvo Goriča vas to prireditvev pripravlja že od leta 1986, zadnjih pet let pa jo obogatijo tudi z etnografskimi maskami iz drugih delov Slovenije in Hrvaške. Pustovanje, eno največjih v Sloveniji, je razdeljeno na dva dela. V prvem se predstavljajo tradicionalne maske; ribniškemu burovžu, korobačem in ribam so se letos pridružili še škoromati iz Podgrada, zgončarji iz hrvaškega Brguta, cerkljanski lavfarji, šeme iz Ilirske Bistrice in iz Kostanjevice ter koranti iz Spuhlje. V

(London) Milka ob svoji 100-letnici s slovenskimi prijatelji

(Mannheim) Slovenci pred cerkvijo v Wallstadtu

drugem, karnevalskem delu prireditve pa so ribniške ulice obiskale bolj ali manj aktualne skupine mask.

SKRB ZBUJAJOČA INFLACIJA

Zaradi dražjih alkoholnih pijač in zlasti tobačnih izdelkov (+4,9 odstotka) je bila inflacija februarja 0,9-odstotna, letošnja že 1,7-odstotna, primerjava februar 1999/februar 2000 pa pokaže kar 8,3-odstotno povečanje cen življenjskih potrebščin.

KRŠKO

Pridelava celuloze in papirja se v krški tovarni Videm po vstopu češkega strateškega partnerja krepí. Družba je v minulem letu dosegla rekordno proizvodnjo: 120.755 ton celuloze in 41.735 ton papirja. Lani so imeli za 183 milijonov nemških mark prihodkov, od tega 138 milijonov z izvozom. Videm je največ izvozil v Italijo in Nemčijo, kljub rekordni proizvodnji pa je imela družba za 9,5 milijona mark izgub. V Krškem optimistično zrejo v tekoče poslovne leto, saj pričakujejo, da bodo dosegli minimalni dobiček.

SPODNJA IDRİJA

Turistična zveza Slovenije je okviru akcije Moja dežela, lepa in gostoljubna Spodnjo Idrijo razglasila za najlepše urejeno mesto v Sloveniji. Nekateri predeli Spodnje Idrije, ki je nekoč veljala za spalno naselje in grdo sosedo Idrije, so po obnovi dobesedno zažareli v nesluteni lepoti. V kraju imajo še veliko načrtov s kulturno dvorano in športnorekreativskimi objekti.

(Berlin) Veselo omizje v veliki dvorani slovenske katoliške misije v Berlinu na silvestrovo lani. V ospredju sta Jožef Ciraj in njegova žena Marta.

Novo življenje pa so Prfarci, kot Spodnjeidrijčani pravijo samim sebi, že vdahnili najstarejši soseski pod cerkvijo. Ta je spomenik baročne umetnosti in slovi po znamenitih freskah Jožefa Mraka.

PROTESTNI SHOD ŠKOFIJSKE GIMNAZIJE

Ob tretji obletnici ustanovitve mariborske škofijske gimnazije se je vodstvo šole in zavoda Antona Martina Slomška naveličalo obljub ministrstva za šolstvo o ureditvi prostorske problematike in včeraj v škofijski avli pripravilo protestni shod. Direktor zavoda dr. Ivan Štuhec je predstavil kronologijo dosedanjih prizadevanj za ureditev tega vprašanja in denacionalizacijskih zahtevkov mariborske škofije, ki so doslej naleteli na gluha ušesa, saj pouk še vedno poteka v prostorih kovinarske šole na Tezmem. Na predstavnike države so zato naslovili peticijo, v kateri zahtevajo uresničitev dogovora med škofijo in ministrstvom iz decembra 1997 o celovitem reševanju denacionalizacijskih zahtevkov do objektov, ki jih upravlja ministrstvo za šolstvo, ureditev mariborske mreže srednjih šol.

RAZSTAVE NARAVNE IN VERSKE KULTURNE DEDIŠČINE V SLOVENIJI

Rojake po svetu, ki bodo letos poleteli, v letu sprave, obiskali rodno Slovenijo, vabimo, da si ogledajo tudi razstave naravne in verske kulturne dediščine ob

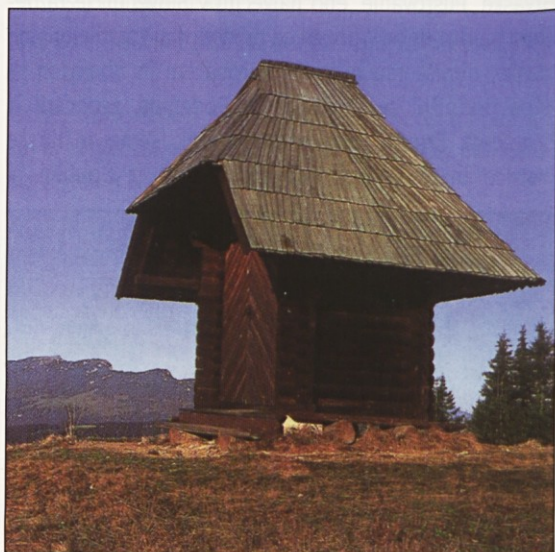
Slovenski planinski poti, ki jih bo pripravil Ciril Velkovrh iz Ljubljane. Avtor, razstavljal je že v tujini (Bariloche, Vancouver in Cleveland - razglednice, ter Melbourne, Cambera, Sydney in Adelajde fotografije malega formata), je to pot pripravil fotografije velikega formata 30 x 45 cm.

V sredo, 19. aprila, ob 16.00 bo v galeriji Kliničnega centra v Ljubljani, Zaloška c. 2, odprtje razstave fotografij LEPIH ZNAMENJ V NAŠIH GORAH, o katerih bo spregovoril Janez Lah, direktor knjižnice.

V sredo, 3. maja, ob 20. uri, bo v cerkvi sv. Jožefa v Ljubljani, Zrinjskega 9. odprtje velike pregledne razstave fotografij naravne in verske kulturne dediščine v naših gorah z naslovom GORE IN SPOMINI OSTAJAJO. Odprtje bo vodil p. Silvo Šinkovec, vodja Duhovnega središča sv. Jožefa, Andrej Brvar, predsednik Planinske zveze Slovenije, in p. Andrej Kropelj, profesor cerkvene umetnosti na teološki fakulteti, pa bosta govorila o lepotah našega gorskega sveta in o znamenjih v naših planinah.

V nedeljo, 11. junija, na binkoštno nedeljo in ob kulturnem prazniku slovenske Koroške, bo Planinsko društvo Prevalje v cerkvi sv. Uršule na Plešivcu - Uršlji gori (1669 m) pripravilo razstavo fotografij Znamenja ob Slovenski planinski poti.

V četrtek, 29. junija, na dan sv. Petra in Pavla, bo ob 20. uri Župnijski urad Marijinega rojstva v Polhovem Gradcu

Kapela sv. Cirila in Metoda pod vrhom Komna (1684 m). Oltarna podoba je delo akademskega kiparja Staneta Jarma.

(Stuttgart) Oktet "Šocelj" iz Sindelfingna

pripravljen v cerkvi sv. Petra v Dvoru razstavo izbranih fotografij verske kulturne dediščine ob Slovenski planinski poti z naslovom LEPOTA V NAŠIH GORAH. Ob 19. uri pa bo v "grofovski" cerkvi sv. Petra maševal ljubljanski pomožni škof Alojzij Uran, ki bo razstavo tudi uradno odprl.

TOLMIN

Na Tolminskem s prostori za kampiranje nimajo sreče. Turisti bodo tudi letos šotorili na divjem. Vladimir Perše, lastnik gostinskega objekta na bregu Soče pod Gabrjami, se sicer zelo trudi, da bi dobil dovoljenje za ureditev kampa. Z njegovim načrtom soglašata občina in krajevna skupnost. Gradnji infrastrukture za kamp pa nasprotuje ministrstvo za okolje in prostor. Ravnica pod Gabrjami je na zemljevidih ministrstva označena kot poplavno območje, na katerem zidanje ni dovoljeno. Domačini pa trdijo, da meje poplavnih območij na bregovih Soče ne ustrezajo več dejanskemu stanju.

KOPER

Na slovenski in italijanski strani je veliko zanimanje za zamisel o čezmejnem podmorskem parku na območju med Debelim in Tankim rtičem (italijanska stran), katere pobudnik je tržaška pokrajina. Na tem območju naj bi uredili poseben varovalni režim in omogočili pogoje za naselitev rib in drugih morskih živali, ki sicer živijo v Tržaškem zalivu. To bi bil prvi čezmejni podmorski park v Sredozemlju.

PORDENONE

Na tamkajšnjem sodišču v Furlaniji se je začela glavna obravnava proti slovenskima duhovnikoma iz Benečije, ki

sta osumljena kaznivega dejanja obrekovanja v knjigi *Mračna leta Benečije*. Na sodišču se morata zagovarjati župnik Božo Zuanella in mons. Marino Qualizza, ki naj bi v svoji knjigi obrekovala nekatere že pokojne člane polvojaške organizacije Gladio, znane po tem, da je v povojnih letih tudi z nasilnimi akcijami štivila italijansko prebivalstvo Beneške Slovenije. Sorodniki treh članov Gladia zahtevajo umik knjige, javno opravičilo in denarno odškodnino. Knjiga je izšla pred dobrimi tremi leti pri čedadski založbi Dom. Napisana je po uradnih arhivskih dokumentih, ki jih je zbral furlanski duhovnik Aldo Moretti. Qualizza je v spremni besedi napisal, da želi s knjigo osvetliti zgodovinska obdobje, ki je Beneškim Slovencem povzročil veliko trpljenja, in da ne želi soditi pokojnim članom Gladia.

PIRAN

Slovenske turistične kraje bi moralo letos obiskati bistveno več tujcev kot lani in seveda več kot leto prej. To po svoje dokazuje tudi turistični utrip, ki ga je že v marčevskih dneh čutili v slovenskih turističnih krajih. Letos se zgodaj prebujata tudi švicarski trg, saj sta Adria Airways iz Züricha in Kompas Ljubljana samo od tam letos pripeljala 110 turističnih agentov, tistih, ki lahko ključno vplivajo na končno odločitev gostov. Za 99 švicarskih frankov so jim pripravili poseben enodnevni ogled Ljubljane. Prva turistična znamenitost ob njihovem obisku je ljubljanska tržnica, ki je po mnenju organizatorjev takih počitnic ena najlepših, če ne najlepša tržnica v srednji Evropi, vštevši Plečnikovo arhitekturo, Tromostovje, Prešerna, zeliščne stojnice, medvedjo salamo, ribarnico, itd.

(F. Merbelach) Redna letna generalna seja prijateljev slovenske katoliške misije

PRIDEVNIK

1. DOPOLNI S KAKOVOSTNIMI PRIDEVNIKI:

Zgled: Bil je deževen (jasen, lep, meglen, sončen) dan.

Občudoval sem drevo. Prebral sem knjigo. Majda ima lase. Oblekla sem obleko. Izgubil sem kapo. Deblo je - Hiša je - Kovček je - Naloga je - Oči so

2. K NASLEDNJIM SAMOSTALNIKOM POIŠČI ČIM VEČ VRSTNIH PRIDEVNIKOV:

Zgled: Najraje jem beli, črni, koruzni, pšenični, rženi, mlečni, domači kruh.

Aparat, motor, stroj, štedilnik, bor, medved, konj.

3. K NASLEDNJIM SAMOSTALNIKOM POIŠČI ČIM VEČ SVOJILNIH PRIDEVNIKOV:

Zgled: Klobuk je dedov, babičin, stričev, tetin, Jožetov, Marjanin.

Svinčnik, krilo, hlače, ura, knjiga, kolo, žoga.

4. IZBERI PRAVILNE ODGOVORE:

Kakšne barve je plašč? (Črn. - Črni.)
Kateri plašč je mamin? (Črn. - Črni.)
Kakšne barve je klobuk? (Siv. - Sivi.)
Kateri klobuk je očetov? (Siv. - Sivi.)
Kakšne barve je suknjič? (Zelenkast. - Zelenkasti.) Kateri suknjič je bratov? (Zelenkast. - Zelenkasti.)
Kakšne barve je dežnik? (Rdeč. - Rdeči.)
Kateri dežnik je sestrin? (Rdeč. - Rdeči.)
Kakšne barve je avtomobil? (Oranžen. - Oranžni.)
Kateri avtomobil je vaš? (Oranžen. - Oranžni.)
Kolikšen je pes? (Majhen. - Mali.)
Kateri pes je tetin? (Majhen. - Mali.)

Kolikšen je konj? (Velik. - Veliki.)
Kateri konj je stričev? (Velik. - Veliki.)

5. PRIDEVNIKE V NASLEDNJIH BESEDNIH ZVEZAH POSTAVI V PRAVILNO OBLIKO IN JIH UPORABI V PRIMERNIH Povedih:

(brivski) aparat, (bukov) les, (črn) premog, (divji) petelin, (gozden) jereb, (globok) krožnik, (hišen) pajek, (jedilen) list, (kisikov) aparat, (lep) jeglič, (lipov) čaj, (morski) prašiček, (motoren) čoln, (operen) pevec, (severen) jelen, (oseben) avto, (pralen) stroj, (snežen) mož, (tovoren) avto, (žepen) nož.

6. PRIDEVNIKE V NASLEDNJIH Povedih POSTAVI V PRAVILNO OBLIKO:

Mama je Veroniki podarila (zlat) prstan. Ta (zlat) prstan je deklica kmalu izgubila. Ta zvezek je (zamazan), oni je (lep). (Zamazan) je moj, (lep) je tvoj. Matjaž je kupil en (usnjen) in en (platnen) kovček. (Usnjen) kovček je posodil bratrancu Andreju. (Bel) kruh se je podražil, (črn) pa ne. (Pritlikav) bor raste samo v višjih legah. (Siv) medved živi samo v Severni Ameriki. Dušan (Silen) se je boril proti Turkom in Madžarom. Rihard (Levjesrčen) je bil (izvrsten) vitez.

7. PRIDEVNIKE V NASLEDNJEM ODLOMKU POSTAVI V PRAVILNO OBLIKO:

V neki vasi sta živela dva moža, ki sta imela isto ime. Obema je bilo ime Miklavž. Toda prvi je imel štiri konje, drugi pa samo enega. Da bi ju mogli razločevati, so imenovali tistega, ki je imel štiri konje (velik) Miklavž, tistega, ki je imel enega samega, (majhen) Miklavž. Zdaj pa poslušajmo, kaj se je

zgodilo obema, zakaj zgodba je resnična.

Ves (dolg) teden je moral (majhen) Miklavž orati (velik) Miklavžu in mu posoditi svojega edinega konja, potem pa mu je (velik) Miklavž pomagal s svojimi štirimi, toda samo en dan v tednu, to je bilo v nedeljo. Hihi! je vzklikal (majhen) Miklavž in pokal z bičem nad vsemi petimi konji, saj so bili toliko kot njegovi ta (edin) dan.

REŠITVE

1. DOPOLNI S KAKOVOSTNIMI PRIDEVNIKI: Občudoval sem mogočno, visoko, podrto, neuklonljivo drevo. Prebral sem napeto, debelo, zanimivo, dolgočasno knjigo. Majda ima razpete, urejene, zapeljive, po-barvane lase. Oblekla sem novo, zimsko, poročno, raztrgano obleko. Izgubil sem varovalno, toplo, volneno, umazano kapo. Deblo je razžagano, preperelo, suho, težko. - Hiša je razkošna, mogočna, majhna, zapuščena. - Kovček je težak, prevelik, usnjen, prazen. - Naloga je zapletena, nerešljiva, lahka, nerazumljiva. - Oči so čiste, zaupljive, prodorne, zaprte.

2. K NASLEDNJIM SAMOSTALNIKOM POIŠČI ČIM VEČ VRSTNIH PRIDEVNIKOV:

Aparat - pokvarjeni, umazani, črni, odlični, stari, najnovejši ...

Motor - dirkalni, tekmovalni, bencinski, opuščeni, brezhibni, poceni ...

Stroj - predelani, kmetijski, namizni, pisarniški, zapuščeni, zarjaveli ...

Štedilnik - nerjaveči, prodani, vgradni, nunanji, zanesljivi, pokončni ...

Bor - polomljeni, črni, kraški, nizki, rdeči, debeli, obcestni ...

Medved - zverinski, plesoči, udomačeni, razjarjeni, neukrotljivi ...

Konj - vprežni, jahalni, športni, zmagovalni, beli, divji, črni ...

3. K NASLEDNJIM SAMOSTALNIKOM POIŠČI ČIM VEČ SVOJILNIH PRIDEVNIKOV:

Svinčnik - sosedov, mamin, učiteljičin, doktorjev, zdravnikov, Janezov ...

Krilo - mamino, nevestino, hišno, tetino, škotsko, letalino, lastovičje ...

Hlače - očetove, Tonetove, bratrančeve, sestrine, Klemenove ...

Ura - botrina, cerkvena, Tomaževa, najina, poslančeva, kovačeva ...

Knjiga - pisateljeva, šolska, Rokova, Veronikina, Cankarjeva, Kosovelova ...

Kolo - sestrično, bratovo, Čerinovo, Bogdanovo, kaplanovo, Mirino ...

Žoga - bratova, župnijska, Polonina, Lejlina, ujčeva, Pelejeva ...

4. IZBERI PRAVILNE ODGOVORE:

Kakšne barve je plašč? Črn. Kateri plašč je mamin? Črni. Kakšne barve je klobuk? Siv. Kateri klobuk je očetov? Sivi. Kakšne barve je suknjič? Zelenkast. Kateri suknjič je bratov? Zelenkasti. Kakšne barve je dežnik? Rdeč. Kateri dežnik je sestrin? Rdeči. Kakšne barve je avtomobil? Oranžen. Kateri avtomobil je vaš? Oranžni. Kolikšen je pes? Majhen. Kateri pes je tetin? Mali. Kolikšen je konj? Velik. Kateri konj je stričev? Veliki.

5. PRIDEVNIKE V NASLEDNJIH BESEDNIH ZVEZAH POSTAVI V

PRAVILNO OBLIKO IN JIH UPORABI V PRIMERNIH Povedih: Brivski aparat se je pokvaril. Za svojo mizo je hotel dobiti bukov les. Črni premog je najboljši. Divji petelin poje z zaprtimi očmi. Gozni jereb je padel pod streljivo. Globoki krožnik se je razbil. Hišni pajek se je udomačil ob oknu v moji sobi. Jedilni list je nepregleden. Kisikov aparat mu je rešil življenje. Lepi jeglič je zavarovana rastlina. Lipov čaj ga že ne bo spravil pokonci. Morski prašiček je poginil. Ob obali je sameval motorni čoln. Odločil se je, da bo postal operni pevec. Si vedel, da je severni jelen tako velik? Moj osebni avto me še ni pustil na cesti. Tvoja žene pere kot pralni stroj. Kam si šel, sneženi mož? Tovorni avto je pripeljal premog. Pri skavtih je izgubil žepni nož.

6. PRIDEVNIKE V NASLEDNJIH Povedih POSTAVI V PRAVILNO

OBLIKO: Mama je Veroniki podarila zlat prstan. Ta zlati prstan je deklica kmalu izgubila. Ta zvezek je zamazan, oni je lep. Zamazani je moj, lepi je tvoj. Matjaž je kupil en usnjen in en platnen kovček. Usnjeni kovček je posodil bratranču Andreju. Beli kruh se je podražil, črni pa ne. Pritlikavi bor raste samo v višjih legah. Sivi medved živi samo v Severni Ameriki. Dušan Silni se je boril proti Turkom in Madžarom. Rihard Levjesrčni je bil izvrsten vitez.

7. PRIDEVNIKE V NASLEDNJEM ODLOMKU POSTAVI V PRAVILNO

OBLIKO: V neki vasi sta živelata dva moža, ki sta imela isto ime. Obema je bilo ime Miklavž. Toda prvi je imel štiri konje, drugi pa samo enega. Da bi ju mogli razločevati, so imenovali tistega, ki je imel štiri konje veliki

Miklavž, tistega, ki je imel enega samega, mali Miklavž. Zdaj pa poslušajmo, kaj se je zgodilo obema, zakaj zgodba je resnična.

Ves dolgi teden je moral mali Miklavž orati velikemu Miklavžu in mu posoditi svojega edinega konja, potem pa mu je veliki Miklavž pomagal s svojimi štirimi, toda samo en dan v tednu, to je bilo v nedeljo. Hihi! je vzklikal mali Miklavž in pokal z bičem nad vsemi petimi konji, saj so bili toliko kot njegovi ta edini dan.

Milan Kobal

IZRAŽAJMO SE LEPO

NADLEGA, NADLOGA in izpeljanke - Izraza sta si pomensko blizu in se delno zamenjujeta; vendar je nadlega blažja, nadloga pa hujša neprijetnost.

Delati nadlego, biti v nadlego ali za nadlego: ovirati koga, ga motiti, mu krasti čas ipd.; ne bom jim v nadlego; samo za nadlego je pri hiši; poosebljeno: ves čas je tu ta nadlega; to delo mi je v nadlego (= mi preseda); sam sebi je v nadlego (čemerem, slabe volje).

Glгол nadlegovati: povzročati neprijetnosti, sitnariti, vznemirjati koga; biti vsiljiv in ne odnehati.

Pridevnik nadležen: nadležen prosilec, časnika; nadležna muha, bolezen; nadležnež.

Nadloga človeka huje prizadeva: revmatizem je prava nadloga; stiske in nadloge; varuj nas vojsk in drugih nadlog, poosebljeno: ta človek je prava nadloga; pridevniško: nadložen = onemogel, oslabeled; nadložnost = oslabeledost.

- Ženske so pametnejše od moških.
 - Kako to?
 - Si že kdaj slišal za kakšno, da bi se poročila s tepcem samo zato, ker ima lepe noge?

- Zakaj pa je Tone skoraj vso poročno noč gledal skozi okno?
 - Slišal je, da bo to najlepša noč v njegovem življenju, pa jo je hotel na vsak način videti.

- No, kako ti gre pri boksu?
 - Odlično. Naučil sem se z levo roko jesti, z desno čeljustjo žvečiti in z enim očesom brati.

- Ljudje so pa res neumni. Zgradijo stene in strope, a hodijo samo po tleh!

- Katka, zakaj se pa ne poročiš z Milanom?
 - Ja, nočem. Veš, je tak revež, da nima ne ficka ne fička.

- Žena, lačen sem. Skuhaj mi, prosim, klobaso.
 - Mar si pozabil, da sva za danes zvečer povabljeni k sosedovim na večerjo?
 - Saj res, dobro, da si me spomnila. Skuhaj mi dve klobasi!

- Teta, ti bi morala večkrat priti k nam.
 - A, res, Jožek? Zakaj pa?
 - Ja, veš, tako bi bila mamica velikokrat srečna. Vsakokrat, ko odideš, pravi, da je srečna, ker si vendarle odšla.

Mama je šla kupovat v veleblagovnico in vzela s seboj vseh pet otrok. V dvigalu jo je vprašal uslužbenec: "Želite na oddelek za otroke?"

Mala Saška pogleda postrani in pravi: "Ampak, mamica, ali nas ni že dovolj?"

- Francek, zakaj ptički jeseni odlete na jug?
 - Ker nimajo denarja, da bi se odpeljali.

- Jakec, kdaj je tvoj rojstni dan?
 - Učiteljica, jaz nimam rojstnega dneva, rojen sem ponoči.

- Mami, imaš še kaj prostora v hladilni skrini?
 - Da, Igorček.
 - Ali mi lahko spraviš nekaj sneženih kep?

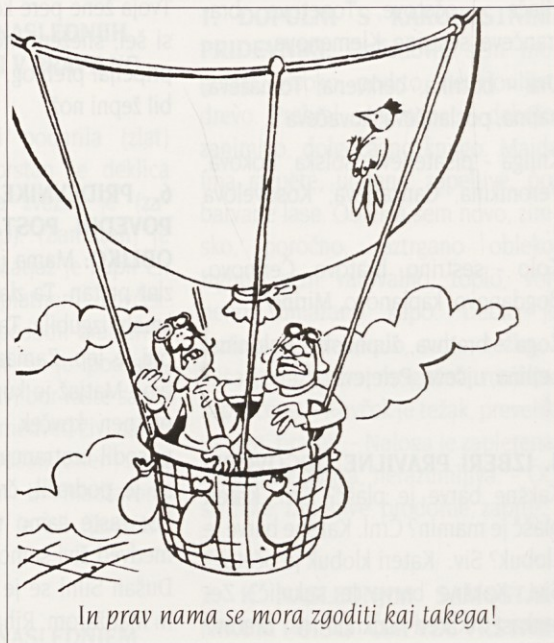
- Slavko, prinesel sem ti bonbone. Ampak dal ti jih bom, preden odidem.
 - Na svidenje, stric!

- Zakaj si prodal svojega lovskega psa?
 - Začel je krasti. Pomisli, jaz ustrelim zajca, on pa mi prinese fazana!

- Včeraj sem se sprl s tvojo ženo.
 - Hočeš reči, da si se sprl s svojo ženo?
 - Ne, ne, s tvojo! Z mojo sem se predvčerajšnjim.

- Če hočete, da vam bo oteklina na prstu splahnela, morate opustiti vsak alkohol!
 - Kako!? Zaradi ubogega prsta naj zdaj prenaša muke vse moje telo!?

- Poglej, prinesel sem ti čaj!
 - Pa je res zdravilen?
 - Seveda. Če ne boš ozdravel, ko ga spiješ, potem sploh nisi bolan!

Nagradna križanka nl 2/2000

Med pravnimi rešitvami je žreb izbral: Šabjan Dragica, Bogojina 114, 9222 Bogojina.

Nagradna križanka nl 3/2000

Med pravnimi rešitvami je žreb izbral: Breda Gornik, Garten str. 43, 78532 Tuttlingen, Nemčija

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 40 DEM. Vsaka beseda od 50 naprej stane 1 DEM. Trikratna objava oglasa stane 100 DEM, celoletna 300 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu, plačate jih lahko pri vašem duhovniku ali na uradništvu.

07001

• Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Obrnite se na naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

01003

• Na prodaj je visokopritlična stanovanjska hiša v središču Murske Sobotе. Stanovanjski del meri 135 m² in je prenovljen in opremljen, klet 120 m². Na zemljišču (1.200 m²) dve garaži in drvarnica. Dva sistema centralne kurjave in priključek za plin. Začetna pogajalska cena 320.000 DM. Informacije: Bode K., Rottmannstr. 24, 80333 München, Germany, tel. 089. 5295 63, faks 089. 5420 088; v Sloveniji: Šiftar, Cvetkova ul. 7, SI- 9000 Murska Sobota, tel. 069. 239 11 in 069. 268 116.

02004A

• V Šentilju pri Mariboru prodam gradbeno parcelo, 480 m², z načrti, gradbenim dovoljenjem in vsemi komunalnimi priključki. Tel.: 00 386-62-651 909 ali v Nemčiji **49 (0)7127 - 87 40

02004B

• Iščem Slovenko za pomoč in oskrbo starejšega Slovenca, ki živi sam v svoji hiši v Nemčiji. Plačilo je zagotovljeno. Informacije na telefon v Nemčiji 09952 2534.

01004A

• Iščem malo, lepo brunarico s kaminom (Hütte), z vodo v bližini in dostopom, z možnostjo pogodbe za mesečno odplačilo po 200 DM. Zaželeno je v okolici Heidelberga sicer pa tudi drugje. Potrebujem jo za dokončanje ropopisa L. Kostanjevec, tel. 0621 62 22 05

01004B

• Prodám parcelo (2,8 ha), 30 km od Ljubljane, na lepem sončnem kraju, največkrat brez megle, primerno za kmetijsko dejavnost, konjerejo, ovčerejo, gobarstvo ali kmečki turizem, in več zazidljivih parcel. Pokličite na tel. (061) 041-260-652.

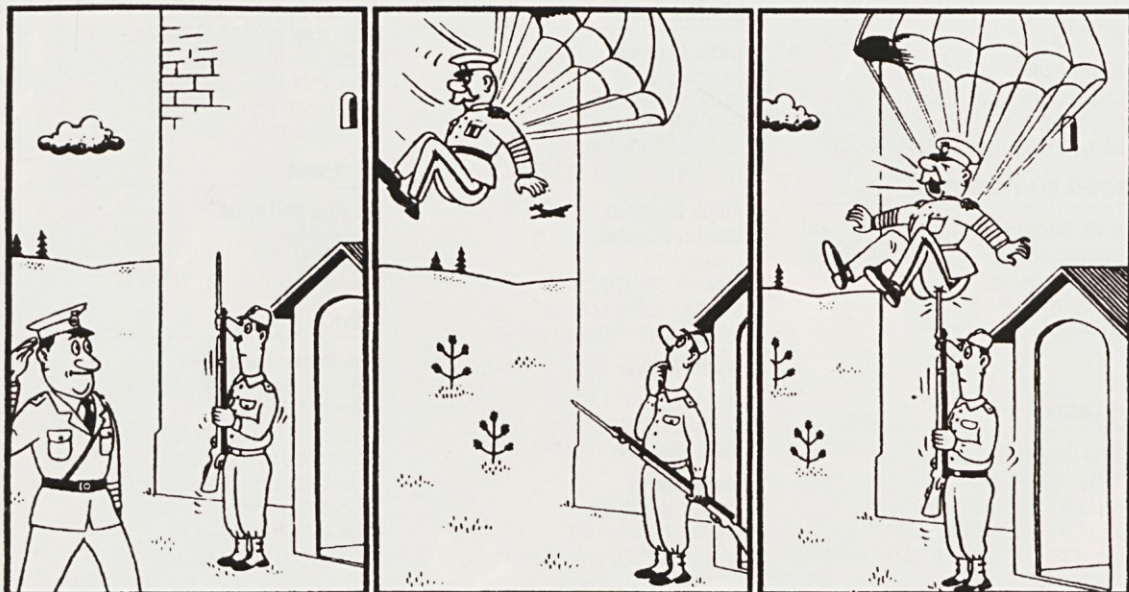
01004C

• Leta 1998 je Mohorjeva družba v Celovcu izdala knjigo z naslovom UŠLI SO SMRTI, v kateri trije mladi domobranci poročajo o svoji rešitvi iz množičnega grobišča v Kočevskem rogu spomladi leta 1945. Knjiga je bila prava uspešnica. Poročila so pisana tako pretresljivo, da knjige ne moreš odložiti, ko jo primeš v roke.

Knjigo lahko naročite v Celovcu ali pa v Ljubljani:

Mohorjeva družba
Viktringer Ring 26
A-9020 Klagenfurt
Avstrija

Mohorjeva družba
Poljanska c. 97
SLO Ljubljana
Slovenija

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikaneč

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Herrengasse 6,
A-6800 FELDKIRCH / Vorarlberg,
tel. (*43) 05522 - 73100 in 34850

SPITTAL:

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36,
B-3630 EISDEN,
tel./faks. (*32) 089 - 76 22 01

BOSNA IN HERCEGOVINA

p. dr. Marijan Šef

Hercegovačka 1B
71000 Sarajevo
tel. (*387) 71 657 548
tel./faks (*387) 71 650 795

FRANCIJA

Silvo Česnik, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHATILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

mag. David Taljat

54, avenue du Ray bât 16 C
F-06100 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. in faks (*33) 4 93 98 39 10

HRVAŠKA

HR – 10000 Zagreb. Slovenska skupnost je oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik

Via Appia Nuova 884,
I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

msgr. dr. Oskar Simčič

Corte S. Ilario 7,
I-34100 Gorizia,
tel. (*39) 0 481 - 32 123

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU – 11000 Beograd,

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

**Alojzij Zaplotnik,
Stanislav Čeplak**, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0208 - 64 09 76,
tel./faks (*49) 0208 - 64 708-82

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. in faks (*49) 069 - 63 65 48

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

Janez Šket

Stafflenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 71 - 34 776 35

Pavel Uršič

Am Lehenweg 18,
D-70180 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 64 91 200

Oskrbovano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Joško Bucik

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec

tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
fax: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVICA

p. Robert Podgoršek

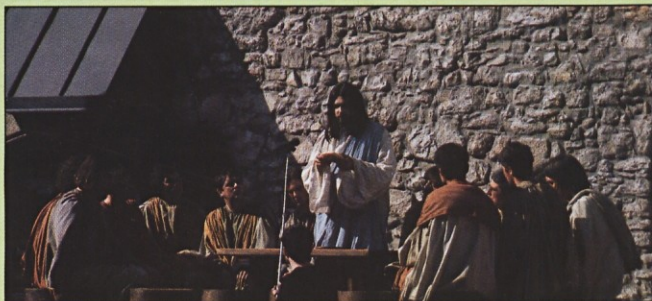
Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

ŠKOFJELOŠKI PASIJON

Cvetna nedelja

Zadnja večerja

Križev pot – Kalvarija

Srečanje v raju

ISSN 1408-9726

9 771408 972008